

ለራሳችሁ አይደላችሁም

«በራሳችሁ ስንዳባዩኝ...ስታውቁም?» (1ቆ፪. 6፻19)

ከኢየሱስ ክርስቶስ መከራ ጋር ኅብረት ያደረገ ሰው የግል ሕይወት ብሎ ነገር የለውም፤ በዚህ ዓለም የሚሸሸበት ወይም የሚደበቅበት ቦታም የለውም። እግዚአብሔር ወደ ግል ሕይወታችን ይገባል፤ ከኢየሱስ ጋር የተባበረ ካልሆነ በቀር ደግሞ ይህን የሚቀበል ሰው አይኖርም። እግዚአብሔር የቀደሰን ለራሳችን እንድንሆን አይደለም። ከወንጌል ጋር የጠበቀ ግንኙነት እንዲኖረን ተጠርተናል፤ ከእኛ ያልሆኑ አንዳንድ ነገሮችም በሕይወታችን ይፈጸማሉ። እግዚአብሔር ወደራሱ ኅብረት ጠርቶናል፤ ስለዚህም የራሱን ፈቃድ እንዲፈጽም እንፍቀድለት። ፈቃደኛ ካልሆንን ግን ዓለምን በመዋጀት ሥራ ምንም ድርሻ አይኖረንም፤ እንዲያውም ያንን እንዳያደርግ እንቅፋትና መሰናከል እንሆናለን።

እግዚአብሔር የሚያደርገው የመጀመሪያው ነገር እኛን በእውነት ላይ መመሥረት ነው። ይህን የሚያደርገው ደግሞ ለራሳችን ሕይወት ማሰብና ማውጣት ማውረዱን ትተን ዓለምን ለመዋጀት ላለው ዓላማ ስንዝነ ነው። በአንዳንድ ሁኔታዎች ልባችን ሊሰበር ይችላል። ይሁን እንጂ በዚያ ውስጥ እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ኅብረት የሚያደርግበትን መንገድ ያበጃል። ብዙዎቻችን ግን ገና ችግር ሳይነካን እንዝላለን። በእግዚአብሔር ዓላማ ውስጥ ከመግባት ይልቅ ስለዕጣ ፈንታችን በማዘን ቀስ በቀስ እንሞታለን። የሌሎች ክርስቲያኖች አጉል ርኅራኄና ከንፈር መምጠጥ ግብዓተ-መቃብራችንን ያፋጥናል። እግዚአብሔር ግን እንደዚያ አያደርግም። «ከእኔ ጋር ኅብረት አድርግ፤ ተነሣና አብራ» ነው የሚለን። በልብ ስብራት አማካይነት እግዚአብሔር በዚህ ዓለም ዓላማውን የሚፈጽም ከሆነ ታዲያ ያንተን ልብ በመስበሩ ለምን አታመሰግነውም?

«ብትወዱኝ...»

«ብትወዱኝ ተስፋዜን ጠብቁ» (ዮሐ. 14፡15)

ጌታ፣ እንዲታዘዘው ማንንም አያስገድድም። ምን ማድረግ እንዳለብን ሊያመለከተን ይችላል፤ እንድናደርገው ግን አይጫነንም። ደስ ብሎንና ፈቅደን እንድንታዘዘው ነው የሚፈልገው። ስለ ደቀመዝሙርነት በተናገረበት ጊዜ ሁሉ «ማንም ቢወድ...» ማለትም «ማንም ፈቃደኛ የሆነ ሰው ቢኖር...» በማለት ነው ደጋግሞ የተናገረው። «ማንም ሊከተለኝ ቢወድ ራሱን ይካድ» (ሉቃ. 9፡23) ነው ያለው። በሌላ አነጋገር «ማንም ደቀ መዝሙራ መሆን የሚፈልግ ሰው እኔነቱንና የግል መብቱን ትቶ ይከተለኝ» ማለቱ ነው። ይህንንም ሲል ጌታ ስለዘላለማዊ ሁኔታችን ሳይሆን እዚህና አሁን በምንኖርበት ሕይወት ከእርሱ ይበልጥ ዋጋ ስለምንሰጣቸው ነገሮች መናገሩ ነው። ጠንከር ያለ ቃል የተጠቀመውም በዚህ ምክንያት ነው (ሉቃ. 14፡26)። ቃላቱን ከተናጋሪው በመለየት ለራሳችን በሚጥመን መልኩ ለመረዳት መከራ ማድረግ የለብንም።

ጌታ የራሱን መለኪያ ገለጸ እንጂ ሕግና ደንብ አልሰጠም። ከእርሱ ጋር ያለኝ ግንኙነት በፍቅር ላይ የተመሠረተ ከሆነ ያለማመንታትና ማወላወል እታዘዘዋለሁ። የማመነታ ከሆነ ግን ከእርሱ ይልቅ የምወደውና በተፎካካሪነት ያስቀመጥሁት ነገር አለ ማለት ነው፤ ይኸውም እኔነቴ ነው። ወድጀና ፈቅጀ እታዘዘዋለሁ እንጂ፣ ኢየሱስ ክርስቶስ እንድታዘዘው አያስገድድኝም። ለእርሱ ስታዘዝ የተጠራሁለትን መንፈሳዊ ግብ እየፈጸምሁ ነው ማለት ነው። ምናልባትም ሕይወቴ በእንዳንድ ጥቅቅንና ዘለቂታ በሌላቸው ነገሮች የተሞላ ሊሆን ይችላል፤ እነዚያ ነገሮች በሙላት እግዚአብሔርን እንዳልመለከት መጋረጃ ይሆኑብኛል። እግዚአብሔርን ማየት ለጀምር ግን በመታዘዜ ብዙዎች ይባረካሉ። የእግዚአብሔር ጸጋ ነፍስን ወደ መታዘዝ ሲያመጣት ምን ጊዜም ፍሬ ይኖራል፤ ውጤት ይኖራል። ለኢየሱስ ክርስቶስ ስታዘዝ የእግዚአብሔር መዋጀት ኃይል በእኔ በኩል ሌሎችን ይነካል፤ ምንጊዜም ቢሆን ከመታዘዝ ጀርባ ሁሉን የሚችል እምላክ እውነታ አለ።

የኢየሱስ አገልጋይ

«ከክርስቶስ ጋር ተስቀጥሰህ፤ እኔም ስሁን ሕያው ሆኜ ለዕጥሮም ክርስቶስ ገን በእኔ ይኖራል» (ገባ. 2፻20)

ይህ ቃል የሚያመለክተው «እኔ ለራሴ እበቃለሁ» ለሚለው ስሜቴ መሞቴንና ሕይወቴንም ለኢየሱስ ጌትነት አሳልፌ መስጠቴን ነው። ይህን ደግሞ ከእኔ ከራሴ በቀር ማንም ሊያደርግልኝ አይችልም። እግዚአብሔር ወደዚህ ውሳኔ ያመጣኝ ይሆናል፤ በተግባር እንድፈጽመው ገን አያደርገኝም። ይህም ማለት ከራሴ ሐሳብ፣ መንገድና ፍላጎት ተላቅቄ ፍጹም ለኢየሱስ ታማኝ መሆን ማለት ነው። እዚያ ደረጃ ላይ ከደረስሁ ነገሩን በፍጹም በተሳሳተ መልኩ ልረዳው አልችልም። ለክርስቶስ ታማኝ መሆን ማለትን በትክክለኛ መልኩ የተረዳን በጣም ጥቂቶች ነን። «ስለ እኔ...» ሲል ምን ማለቱ እንደሆነ የተረዳን ጥቂቶች ነን (ማቴ. 5፻11)። ሰው ብርቱ ክርስቲያን የሚሆነው እዚህ ነጥብ ላይ ሲደርስ ነው።

እኔነቴና ራሴን በራሴ መምራት እችላለሁ የሚለው አስተሳሰብ ተሰብር ይሆንን? ከዚህ የወጣ ሁሉ ግን ባዶ ሃይማኖተኝነት ነው። እዚህ ላይ ጽኑ ውሳኔ ማድረግ አለብን። ከራሴ የሆነውን ነገር ለመተው አፈልጋለሁ? እኔነቴ የሚሰበረው በምንም ዓይነት መንገድ ቢሆንም ሙሉ በሙሉ ራሴን ለክርስቶስ ለመስጠት ፈቃደኛ ነኝ? ስለራሴ ያለኝ አመለካከትና ግንዛቤ መሰበር አለበት። እዚህ ነጥብ ላይ ስደርስ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ያለኝ ኅብረት በመለኮታዊ ኃይል አማካይነት በሕይወቴ እውን ይሆናል። በዚያን ጊዜ «ከክርስቶስ ጋር ተስቅዬአለሁ» የሚለው የእግዚአብሔር መንፈስ ምስክርነት ደግሞ እውነት ይሆናል።

ክርስትናዬ ተግባራዊ የሚሆነው የራሴን መብት ትቼ የክርስቶስ ባርያ ስሆን ነው። ያ ካልሆነ ግን ገና በቅድስና መጓዝ አልጀመርኩም ማለት ነው።

የእውነት ሥልጣን

«ወደ ስግዚአብሔር ቅረቡ ወደ ስናንተ ይቀርባል» (ዖሐ. 4፣8)

በዎች የእግዚአብሔርን እውነት ተግባር ላይ የሚያውቁትን ሰድል ሊሰጣቸው ይገባል። ማንም ለማንም ያንን ማድረግ ስለማይችል ውሳኔው ለግለሰቡ መተው አለበት። በፈቃደኝነትና ሆን ብሎ ሊያደርገው ይገባል፤ የወንጌል መልእክት ድርሻ ግለሰቡ እርምጃ እንዲወስድ መምራት ብቻ ነው። ሰውየው በግል ሕይወቱ እርምጃ ካልወሰደ ቀድሞ ወደነበረበት የመንፈሳዊ ሽባነት ሕይወት ይመለሳል። የእምነት እርምጃ ካደረገ ግን በፍጹም ይለወጣል እንጂ የድሮው ሰው አይሆንም። ብዙዎች እውነቱን ቢረዱም፣ በመንፈስ ቅዱስ ቢወቀሱም፣ የሚሳሳቱት እዚህ ነጥብ ላይ ነው። አንዴ እርምጃ ካደረግንና ወደፊት መገስገሥን ከለመድን የተሟላ ሕይወት መኖር እንጀምራለን። ከዚህ ያነሰ ከሆነ ግን እንዲሁ ባዶ ሕይወት መኖር ነው። ሙሉ በሙሉ ኖርሁ የሚባለው ፈቃዴን ሁሉ በማሳተፍ እርምጃ ስወስድ ነው።

የእግዚአብሔር እውነት ነፍስህ ውስጥ ሲበራልህ በዚያ ላይ ተመሥርተህ እርምጃ ውሰድ እንጂ በፍጹም ያ ጊዜ አያምልጥህ። ይህ እውነት በልብህ ሰሌዳ ላይ ይጻፍ፤ በተግባር አውለው። ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ውል ያደረገ አንድ ደካማ ክርስቲያን መንፈሳዊ እርምጃ በሚወስድበት ጊዜ ዳግመኛ ነጻ ይወጣል፤ ሁሉን የሚችል የእግዚአብሔር ኃይልም ከእርሱ ጋር ይሆናል። ብዙ ጊዜ እንደምንመለከተው ግን የእግዚአብሔርን እውነት ከተረዳን በኋላ፣ ኃጢአታችንን እንናዘዛለን፤ ተመልሰን ደግሞ ወደዚያው የቀድሞ ሕይወታችን እንገባለን። እንደገና ወደ እውነቱ እንመጣለን፤ ቆየት ብለን ደግሞ እንመለሳለን፤ ውለን አድረን ግን ወደ ኋላ የምንመለስበት ምንም ምክንያት እንደሌለን እንረዳለን። «እናንተ ደካሞች ሸክማችሁ የከበደ ወደ እኔ ኑ...» (ማቴ. 11፣28) የሚለው የጌታችን ቃል በርቶልን ከሆነ በፍጹም በዋዛ አይለፈን። ወደ እርሱ መምጣት ደግሞ እርምጃ ይጠይቃል። በፍጹም ልቡ ወደ ክርስቶስ የመጣ ሰው የእግዚአብሔር መለኮታዊ ኃይል ሕይወቱን ሲገዛው ይመለከታል። ለረጅም ጊዜ ሲገዙ የነበሩት የዓለም፣ የሥጋና የአጋንንት ኃይላት ሽባ ይሆናሉ። የምንወስደው እርምጃ ወደ እግዚአብሔር ያመጣናል፤ የመዋጀት ኃይል ያለው ደግሞ በእግዚአብሔር ዘንድ ነው።

የመከራው ተካፋዮች

«በክርስቶስ መከራ በምትካፈሉበት ዕክ ደስ ይበላችኩ» (1ሴፕ. 4፣13)

በእግዚአብሔር እንዲጠቀምብህ ከፈለገ በተለያዩ ልምምዶች ያሳልፍሃል፤ እነዚያ ልምምዶች ግን ለግል ጥቅምህ አይደሉም። የእነዚህ ልምምዶች ዓላማ እርሱ የሚጠቀምብህ መሣሪያ ማድረግና በሌሎች ሕይወት ውስጥ የሚሆነውን እንድትረዳ ማድረግ ነው። አንዳንድ ጊዜ «ከዚህ ሰው ጋር በፍጹም መኖር አይቻልም» የምትልበት ጊዜ ይኖራል። ግን ለምን አልቻልህም? ስለ ችግሩ እንድትረዳ እግዚአብሔር በቂ ዕድል ሰጥቶህ ነበር፤ አንተ ግን ሞኝነት ወይም ጊዜን ማባከን መስሎ ስለታየህ ማስተዋል አልፈለግህም።

የክርስቶስ መከራ የተራ ሰው ዓይነት መከራ አልነበረም። እርሱ መከራን የተቀበለው «እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ» ነበር (1 ጴጥ. 4፣19)። ስለ መከራ ከእኛ የተለየ ዕይታና አመለካከት ነበረው። እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ስላለው ጉዳይ መረዳት የምንችለው ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ተገቢው ኅብረትና ግንኙነት ሲኖረን ነው። ብዙ ጊዜ እኛ ክርስቲያኖች ስለሚደርስብን መከራ ዓላማ አስቀድመን ማወቅ እንፈልጋለን። ከቤተ ክርስቲያን ታሪክ ደጋግመን እንደምንመለከተውም ክርስቲያኖች ከኢየሱስ ክርስቶስ መከራ ጋር መተባበርን ወይም የመከራው ተካፋዮች መሆንን አይፈልጉም ነበር። ሰዎች በቀጥተኛው የእግዚአብሔር መንገድ መጓዝን ሳይሆን፣ የራሳቸውን አቋራጭ ይፈልጋሉ። የእግዚአብሔር መንገድ ግን የመከራ መንገድ ነው።

እኛስ የክርስቶስ መከራ ተካፋዮች ነን? በግል ምኞቶቻችንና ፍላጎቶቻችን የእግዚአብሔር ማኅተም ወይም አሻራ እንዲያርፍባቸው ዝግጁዎች ነን? ውሳኔዎቻችንን እግዚአብሔር በመለኮታዊ አሠራሩ ቢለውጣቸው ፈቃደኞች ነን? እግዚአብሔር ለምን በዚያ መንገድ እንደሚመራን እናውቅም፤ አስቀድመን ካወቅንም መንፈሳዊ ትዕቢት ያድርብናል። እግዚአብሔር ለምን በተለያዩ ሁኔታዎች እንደሚያሳልፈን ባናውቅም እርሱ ባቀደው መንገድ እናልፋለን። አንድ ቀን ግን በድንገት ከጨለማ ወደ ብርሃን የመውጣትን ያህል ወደማስተዋል እንመጣለን። በዚያን ጊዜ፦ «ለካ እግዚአብሔር በዚህ መንገድ በዚህ ሁኔታ ያሳለፈኝ ሊያስተካክለኝ ነበር፤ እኔ ግን በፍጹም አላወቅሁም!» እንላለን።

ተግባራዊ ሥነ መለኮት

«ይህን ታምኛለህ/ ታምናለህ?» (ዮሐ. 11፣26)

ግርታ ኢየሱስ ባለው ኃይል አመነች፤ በወቅቱ እርሱ እዚያ ቢሆን ኖሮ ወንድሟ አይሞት ነበር ብላ አመነች፤ ኢየሱስ ከእግዛ አብሔር ጋር የጠበቀ ኅብረትና ግንኙነት እንዳለው አመነች፤ የጠየቀውን ሁሉ እግዚአብሔር እንደሚያደርግለትም እምነት ነበራት። ይሁን እንጂ፣ ከኢየሱስ ጋር የጠበቀ ኅብረት ያስፈልጋታል። የማርታ ሥነ መለኮታዊ አስተምህሮ ግብ አድርጎ የያዘው የወደፊቱን ነበር። ኢየሱስ ግን እምነትዋን አሁን ሊሆን በሚገባው ነገር ላይ እንድታደርግ ነበር የነገራት። «አዎን፣ ጌታ ሆይ አንተ ክርስቶስ ነህ» ወደሚል እምነት ሊያመጣት ፈለገ (11፣27)።

ጌታ ተመሳሳይ ዓይነት ጉዳይ ከአንተ ጋር ይኖረው ይሆን? በግል ሕይወትህ ከእርሱ ጋር የጠበቀ ግንኙነት እንዲኖርህ እያስተማረህ ይሆን? «ይህን ታምናለህን?» የሚለውን ጥያቄ ለግልህ የቀረበ ጥያቄ አድርገህ ውስደው፣ ወደ ውስጥህ ዘልቆ ይግባ። በሕይወትህ የምትጠራጠርበት ነገር ይኖርህ ይሆን? እንደ ማርታ በማመንታት መንገድ አልፈህ በአእምሮ ብቻ የተረዳኸው ሥነ መለኮት የግል እምነትህ ሆኖልህ ይሆን? ይህ የሚሆነው ደግሞ በግል ሕይወትህ የሚመጣ ችግር ጉድለትህን ሊያሳይህ ብቻ ነው።

እምነት ማለት ለሚታመነው ሰው ሁለንተናን መስጠት ማለት ነው። በአእምሮአዊ ደረጃ ስንረጋገጥ ከተማርሁ ሌላውን ሁሉ ትቼ ለዚያ ለተማርሁት እውነት ራሴን እስጣለሁ። በግል በሚኖረኝ አቋምም አላወላውልም። በግል ሕይወቴ ባለኝ ጥብቅ ግንኙነት በኢየሱስ ክርስቶስ የማምን ከሆነም በመንፈሳዊ ሁኔታ ራሴን ለእርሱ ብቻ አስገዛለሁ።

ይህ ከሆነ ደግሞ ኢየሱስ «ይህን ታምናለህን?» በማለት ሲጠይቀኝ፣ እምነት የመተንፈስ ያህል የተለመደ ነገር ስለሚሆንልኝ «አዎን፣ ጌታ ሆይ» በማለት እመልሳለሁ። ባለፈው የሕይወት ዘመኔ በእርሱ ባለመታመኔ ምን ያህል ሞኝ እንደነበርሁ እረዳለሁ።

ሁኔታዎች ሁሉ በእግዚአብሔር ተወስነዋል

«እግዚአብሔርን ሰሚወዷ እንደሰላሰሩም ሰተጠሩ ነገር ሁሉ ሰበገ እንዲደረግ
እናውቃለን» (ሮሜ 8፣28)

ከርስቲያን የሚያልፍበት መንገድ ሁሉ በእግዚአብሔር የተወሰነ ነው። በአማኝ ሕይወት ውስጥ አጋጣሚ ወይም ዕድል ብሎ ነገር የለም። እግዚአብሔር በጸጋው ምንነቱን በማትረዳው ሁኔታ ውስጥ ሊያሳልፍህ ይችላል፤ ያንን ሁኔታ ወይም መንገድ አንተ ባትረዳውም የእግዚአብሔር መንፈስ ግን ይረዳዋል፤ ያውቀዋልም። መንፈስ ቅዱስ ይማልድልሃል፤ በተለያዩ ስፍራ፣ በተለያዩ ሁኔታና በተለያዩ ሰዎች መካከል የሚያሳልፍህም በዚህ በመንፈስ ቅዱስ ምልጃ አማካይነት እግዚአብሔር ዓላማውን በሕይወትህ መፈጸም ስለሚፈልግ ነው። ስለዚህ «የራሴ መሪና ባለቤት እኔው ነኝ» ብለህ አታስብ። የሚገጥሙህ ሁኔታዎችና የምታልፍባቸው መንገዶች ሁሉ በእግዚአብሔር እጅ ናቸው፤ ስለሆነም፤ እንግዳ ወይም ያልተለመዱ ነገሮች እንደሆኑ ማሰብ የለብህም። የምትማልድላቸው ሰዎችና ሁኔታዎችም ይኖሩህ ይሆናል፤ መንፈስ ቅዱስ በውስጥህ ሆኖ እንዲማልድ ፍቀድለት እንጂ መጨነቅ ወይም መርበትበት የለብህም። እግዚአብሔር በቅዱሳኑ ተጠቅሞ መላውን ዓለም የሚዳስሰው በዚህ ሁኔታ ነው።

ጭፍንና ተጠራጣሪ በመሆን፤ መንፈስ ቅዱስ ሊሠራው የሚገባውን ነገር እኔ ራሴ ለማድረግ በመሞከር ምናልባት ለመንፈስ ቅዱስ ሥራ እንቅፋት ሆኜ ይሆን? ስለሚገጥሙኝ ሰዎችና ሁኔታዎች በመማለድ ከእኔ የሚጠበቀውን ማድረግ አለብኝ፤ ሕይወቴን ለመንፈስ ቅዱስ መለየት አለብኝ። በዚህ መልክ ሰዎችንና ሁኔታዎችን በጽሑት ወደ እግዚአብሔር ሳቀርብ በእኔ ውስጥ ሆኖ መንፈስ ቅዱስ ይማልድላቸዋል።

የአንተ ምልጃ የእኔ ሳይሆን ይችላል፤ የእኔም ምልጃ የአንተ ሳይሆን ይችላል፤ መንፈስ ቅዱስ ግን በእኔም በአንተም በኩል ይማልዳል (ሮሜ 8፣26)። ያለዚህ ምልጃ የሰዎች ሕይወት ጥፋት ያጠላበትና ምስኪን ነው የሚሆነው።

ወደር የሌለው የጸሎት ኃይል

«ስንዲሁም ደግሞ መንፈስ ድካሞችን ያግዛል፤ ስንዴት ስንድንደሳይ
ስንዲማግባን ስናውቅምና ነገር ግን መንፈስ ራሱ በማይነገር መቃተት
ይማሳድሳል» (ሮሜ 8፡26)

በጸሎት የሚያነሳን መንፈስ ቅዱስ እንደሆነ እናውቃለን፤
ከመንፈስ ቅዱስ ጋር ተስማምተን መጸለይ እንዳለብንም እንገነዘባለን፤
እኛ ራሳችን መጸለይ የማንችለውን ጸሎት መንፈስ ቅዱስ በእኛ
ውስጥ ሆኖ እንደሚጸልይ ግን እናውቅም። ከእግዚአብሔር ዳግም
ሰንወለድና መንፈሱ በውስጣችን ሲኖር ሊነገር ወይም ሊገለጽ
የማይቻለውን ነገር ይገልጽልናል።

«ራሱ» ማለትም መንፈስ ቅዱስ «እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ
ለቅዱሳን ይማልዳል» (ሮሜ 8፡27)። እግዚአብሔር ልባችንን
ይመረምራል፤ ይህን የሚያደርገው ግን እኛ የምንጸልየውን ለማወቅ
ሳይሆን፤ በእኛ ውስጥ ያለው የመንፈስ ቅዱስ ጸሎት ምን እንደሆነ
ለማወቅ ነው።

የቅዱሳን ሰውነት የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ ነው፤
በዚህ ቤተ መቅደስ ወስጥ ሆኖ ስለ ቅዱሳን ይማልዳል። «ሥጋችሁ
የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ እንደሆነ አታውቁምን?» (1 ቆሮ.
6፡19)። ኢየሱስ ቤተ መቅደሱን ባነጻበት ጊዜ «ማንም በመቅደስ
ሊያልፍ አልፈቀደም» ነበር። (ማር. 11፡16) ሥጋችንን እንደፈለግን
እንድንጠቀምበት መንፈስ ቅዱስ አይፈቅድም። ኢየሱስ በቤተመቅደሱ
ውስጥ የሚሸጡና የሚለውጡትን ካባረረ በኋላ «ቤቴ የጸሎት ቤት
ትባላለች፤...እናንተ ግን የወንበዴዎች ዋሻ አደረጋችኋት» አለ (ማር.
11፡17)።

ሰውነታችን «የመንፈስ ቅዱስ ማደሪያ» መሆኑን
ተገንዝበናልን? ተገንዝበን ከሆነ በንጽሕናና በቅድስና ልንጠብቀው
ይገባል። እኛ በዚህ በኩል ኃላፊነታችንን ከተወጣን የተቀረው ደግሞ
የመንፈስ ቅዱስ ኃላፊነት ይሆናል።

የተቀደሰ አገልግሎት

«ስሁን በመከራዎ ስለ ስናገተ ደስ ደስኛለሁ፤ ስለ ስካሉም ማለት ስለ ቤተክርስቲያን በሥጋዬ በክርስቶስ መከራ የጉደሰውን ስፈድማለሁ» (ቁሳ. 1፣24)

ከክርስቶስ በእርሱ ውስጥ ሆኖ ሥራውን ይሠራ ዘንድ ክርስቲያን ከክርስቶስና ከቤዛነት ሥራው ጋር ጥብቅ ግንኙነት ሊኖረው ይገባል። እንዲህ ስለ ግን በክርስቲያኑ የሕይወት ገጽታ ሁሉ የክርስቶስ ማንነት መንጸባረቅ አለበት ማለቱ እንጂ ሌሎች ላይ ጫና ስለማሳደር መናገሬ አይደለም። አዲስ ኪዳን በሚያስተምረው መሠረት ስለ ክርስቶስ ሕይወትና ሞት የምንሰብከው ስብከት ቅዱስ ነው። ይህን ስብከት ደግሞ እግዚአብሔር ይጠቀምበትና በሰሚዎቹ ሕይወት ውስጥ አንዳች ነገር ይፈጥራል፤ ይህ ባይሆን ኖሮ በሕይወታቸው ምንም የሚፈጠር አዲስ ነገር አይኖርም ነበር። ስብከታችን ስለ ክርስቶስ የተገለጸውን መለኮታዊ እውነት ሳይሆን ውጤቱን የሚመለከት ከሆነ ግን በሰሚዎቹ ሕይወት ውስጥ ዳግም ልደት አይፈጸምም። እንዲህ ዓይነቱ ስብከት ስብዓዊ ስለሆነ የመንፈስ ቅዱስ ምስክርነት የለበትም። የእግዚአብሔርን እውነት ስንናገር ከእርሱ ጋር የጠበቀ ኅብረትም ሊኖረን ይገባል፤ በዚያን ጊዜ በሰዎች ሕይወት ውስጥ ከእግዚአብሔር የሆነ አዲስ ነገር ይፈጠራል።

ትኩረታችን በሰዎች ሰብዕና፣ በአመለካከታቸውና በአነጋገር ጥበባቸው ላይ ከሆነ የወንጌል ኃይል እንዴት የሰዎችን ሕይወት መለወጥ ይችላል? ትኩረታችንን ያደረግነው በመልእክቱ ላይ ሳይሆን በመልእክተኛው ላይ ነው፤ ስለሆነም ወንጌል ወደ ሰዎች ሕይወት ዘልቆ አይገባም። ወንጌልን የሚያስተላልፈው ሰው ከክርስቶስ ጋር ኅብረትና አንድነት ካለው ግን ሰዎች ወደ ኢየሱስ ክርስቶስና እርሱ ብቻ ማድረግ ወደሚችለው ነገር ይላባሉ። ትኩረታችን በሰዎች ሰብዕና ላይ ከሆነ የአነጋገር ጥበባቸው ወደ እነርሱ ይሰበናል። እንዲህ ያለው ነገር ደግሞ በሰዎች እንድንመካ ያደርጋል፤ ኢየሱስ ያስተማረን ግን እርሱን ብቻ ከፍ ከፍ እንድናደርገው ነው (ዮሐ. 12፣32)።

በወንጌል የሚሆን ኅብረት

«...ከእኛ ጋር ለብር በክርስቶስ ወንጌል የሚሠራውን...» (1ተሰ. 3፣2)

ከቅድስና በኋላ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት እግዚአብሔር ወደ ራሱ ዓላማ ያሸጋግርሃል፤ ስለሆነም የግሌ ሕይወት ዓላማዬ ይህ ነው ለማለት አትችልም። ዓለምን ለማዳን ባለው ዓላማ እግዚአብሔር በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ እንደተጠቀመ ሁሉ አንተንም ለዓላማው ይጠቀምብሃል። እንግዲህ «እግዚአብሔር የጠራኝ ለዚህና ለዚያ ነው» በማለት ለራሱ ትልልቅና ገናና የሚያደርጉህን ነገሮች የምትፈልግ ከሆነ፤ እግዚአብሔር እንዳይጠቀምብህ እንቅፋት ትሆናለህ ማለት ነው። የራሱን ፍላጎትና ምኞት የምትከተል ከሆነ፤ ከእግዚአብሔር ፍላጎትና ፈቃድ ጋር ልትጣጣም አትችልም። ይህ ሊሆን የሚችለው የራሱን እቅድ ለአንዴና ለዘላለሙ ስትተውና፤ እግዚአብሔር ለዓለም ባለው ዓላማ ውስጥ ሊያገባህ ብቻ ነው። ከእግዚአብሔር ዓላማ ጋር ስትስማማ መንገዱ መንገድህ ይሆናል።

የሕይወቴ ዓላማ የእግዚአብሔር እንጂ የእኔ አይደለም። እግዚአብሔር እንደፈቀደና እንደወደደ ይጠቀምብኛል፤ ከእኔ የሚጠበቀው በእርሱ መታመን ብቻ ነው። ስለዚህም እርሱ በፈቀደው መንገድ ሲመራኝ «የለም ጌታ ሆይ፤ ይህ ነገር እኮ አይስማማኝም» ማለት የለብኝም። የእኔን ፍላጎትና ምርጫ ለእግዚአብሔር ማቅረቢ ለሥራው መሰናከል ይሆናል። ፍላጎትና ምርጫዬን መደርደር ስተው ግን፤ እግዚአብሔር በነጻነት ፈቃዱን በሕይወቴ ይፈጽማል። እግዚአብሔር ሊሰብረኝና ሊያደቅቀኝ፤ ወይም ደግሞ ከፍ ከፍ ሊያደርገኝና በሕይወቴ የወደደውን ሊያደርግ ይችላል። እኔ ግን በእርሱና በመልካምነቱ በፍጹም ልቤ ማመን ይኖርብኛል። ለራሴ ማዘንና ማግረር ከሰይጣን ስለሆነ በዚህ ሁኔታ እግዚአብሔር ለዓለም ባለው ዓላማ ሊጠቀምብኝ አይችልም። በራሴ የፈጠራ ዓለም መኖር የለብኝም፤ እግዚአብሔር ከራሴ ዓለም ሊያወጣኝ ይገባል።

ከላቀ ደረጃ ለመድረስ መንገዝ

«...የምትወደውን ስንድ ሲጽፍ ይዘህ ሂድ» ስለው (ዘፍ. 22፤2)

እግዚአብሔር «አሁን ሂድ፤ አሁን አድርግ» ሲለን እኛ ግን «ቆይ ነገ፤ ቆይ ከነገ ወዲያ» እንላለን። ምንኛ ተከራካሪዎችና ምክንያት ፈላጊዎች ነን! አንድ ነገር ትክክል እንደሆነ ይገባናል፤ ያንን ነገር ላለማድረግ ግን የተለያዩ ሰበቦችን እናቀርባለን። እግዚአብሔር ወደገለጸልን የላቀ ደረጃ እንድንደርስ ከተፈለገ ያንን ነገር ማድረግ ያለብን አሁን እንጂ፤ ሌላ ቀን አይደለም። አንድን መሥዋዕት ከማቅረባችን በፊት መሥዋዕቱ መጀመሪያ መቅረብ ያለበት ፈቃዳችን ውስጥ ነው።

«አብርሃምም ተነሥቶ... እግዚአብሔር ወዳለው ቦታ ሄደ» (ዘፍ. 22፤3)። አብርሃም ምንኛ ትሑትና ቅን ነበር! እግዚአብሔር ሲናገረው «ከሥጋና ከደም ጋር አልተማከረም» (ገላ. 1፤16)። «ከሥጋና ከደም ጋር» ወይም ደግሞ ከራስህ አመለካከትና ጥበብ ጋር ድርድር እንዳታደርግ ተጠንቀቅ፤ የምታደርገው ነገር ሁሉ ከእግዚአብሔር ጋር ባለህ ኅብረት ላይ የተመሠረተ መሆን አለበት። የራስህ ጥበብና አመለካከት እንዲሁም ሰዎች የሚሰጡህ ምክር ከእግዚአብሔር ፈቃድ ጋር ሊጻረሩ ይችላሉ፤ አንዳትታዘዝም እንቅፋት ሊሆኑብህ ይችላሉ።

አብርሃም ለመሥዋዕት የሚሆነውን ነገር አልመረጠም። ምንጊዜም ቢሆን በራስህ ፍላጎትና ምኞት እግዚአብሔርን ከማገልገል ጥንቃቄ ልታደርግ ይገባል። የራስህ ፍላጎትና ምኞት ንጹሑን አገልግሎትህን የሚበክል ሊሆን ይችላል። እግዚአብሔር ጽዋህን ጣፋጭ ካደረገው ደስ ብሎህ ጠጣው፤ ጽዋህን መራራ ካደረገውም ደስ እያለህ ጠጣው። እንድታልፍበት የፈለገው መንገድ አስቸጋሪ ከሆነም በዚያ መንገድ ሂድ። ርቀቱን ወይም ቅርቡን የምትወስነው አንተ ስላልሆንህ «እስከዚህ ድረስ መጥቻለሁ፤ ከዚህ ርቄ መንገዝ ግን አልፈልግም» ማለት የለብህም። አብርሃም የሚፈተንበትን መንገድ የመረጠው እግዚአብሔር ነበር፤ አብርሃምም ፈጥኖ ታዘዘ እንጂ አልዘገየም፤ ወይም ተቃውሞ አላቀረበም። ከእግዚአብሔር ጋር የጠበቀ ኅብረት ከሌለህ ግን በቀላሉ እግዚአብሔርን ወደ መውቀስ ወይም ወደ ማግረር ታመራለህ። የራስህን ውሳኔ ከመስጠትህ በፊት አስቸጋሪ ቢሆን እንኳ በእርሱ መንገድ ሂድ፤ በዚያ መንገድ ስትጓዝ በበለጠ ሁኔታ እግዚአብሔርን ታውቀዋለህ። ላቅ ወዳለ ግብ ሊያደርስን እግዚአብሔር በሕይወታችን ይሠራል፤ ወደራሉ ግብ ካደረሰን በኋላም ዓላማው ዓላማችን ይሆናል።

የተለወጠ ሕይወት

«ሰበዚህ ማንም በክርስቶስ ቢሆን ስዲስ ፍጥረት ነው፤ ስርጌው ነገር ስወርድሰ፤ ስነሆ ሁሉም ስዲስ ሆኖሰ።» (2ቆሮ. 5፣17)

የነፍሱን መዳን የምትመለከተው እንዴት ነው? ደኅንነት ማለት በሕይወትህ ውስጥ አንድ አስደናቂ ለውጥ ሲከናወን ማለት ነው። ሰበዚህም ለነገሮች ያለህ አመለካከት ከዚህ ቀደም እንደ ነበረው አይሆንም። ምኞትና ፍላጎት በአዲስ ተተክቶአል፤ አሮጌዎቹ ነገሮች አንተን የመማሪክ ኃይል አይኖራቸውም። የደኅንነትህን እውነኛነት ወይም ትክክኛነት የሚለካው «ከዚህ ቀደም ከፍተኛ ዋጋ ትሰጣቸው ለነበሩ ነገሮች ያለህን አመለካከት በእርግጥ እግዚአብሔር ለውጦታል?» ለሚለው ጥያቄ በምትሰጠው መልስ ነው። አሮጌዎቹ ነገሮች የሚያንጉህ ከሆነ፣ ከላይ ተወልጄአለሁ ማለቱ አጠራጣሪ ነው፤ ራሱን እያሳትህ ነው ማለት ነው። በእርግጥ ዳግም ከተወለድህ፣ መንፈስ ቅዱስ በሕይወትህና በአስተሳሰብህ የሚገለጽ ለውጥ ያመጣል። አስደንጋጭና የሚያናውጥ ነገር ቢመጣም እንኳ ጸንተህ ትቆማለህ እንጂ መሠረትህ አይናጋም፤ ይህም አንተኑ ራሱን ያስገርምሃል። ይህን ለውጥ ያመጣሁት እኔ ራሴ ነኝ የምትልበት ምክንያትም አይኖርህም። ይህ አስደናቂና ፍጹም ለውጥ የመዳንህ ማስረጃ ነው።

መዳኔና መቀደሲ በሕይወቴ ያመጣው ለውጥ ምንድን ነው? በ1 ቆሮንቶስ ምዕራፍ 13 ብርሃን ራሴን መመርመር እችላለሁ ወይስ አይቶ እንዳላየ አልፈዋለሁ? መንፈስ ቅዱስ በውስጤ የሚያከናውነው እውነተኛ ደኅንነት ከእነዚህ ነገሮች ፍጹም ነጻ ያደርኛል። እንግዲህ «እርሱ በብርሃን እንዳለ በብርሃን የምመላለስ» (1ዮሐ. 1፣7)። ከሆነ፣ የእግዚአብሔር ሕይወት በእያንዳንዱ የሕይወት ገጽታዬ ስለሚገለጥ በፊቱ ምንም የማፍርበት ነገር አይኖርም፤ እኔ በምገነዘበውም ሆነ በማልገነዘበው ሁኔታ የእግዚአብሔር ሕይወት በእኔነቴ መታየት ይጀምራል።

እምነት ወይስ ልምምድ?

«በወዳጆችና ስበክነ ራሱን በሰጠው በእግዚአብሔር ሕይወት...» (ገላ. 2፡20)

በሜቶዶችንና ዝንባሌዎቻችንን ግምት ውስጥ ሳናስገባ፣ ሙሉ በሙሉ ለጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ መሰጠት ይኖርብናል። ከትንሿ የራሳችን ልምምድ ዓለም ወጥተን በእርሱ መኖር ይጠበቅብናል። አዲስ ኪዳን ስለኢየሱስ ክርስቶስ የሚናገረውን አስብ፤ ከዚያ በኋላ ደግሞ «ይህን ነገር ከዚህ በፊት ተለማምጄው አላውቅም፤ ስለዚህ የሚቻል አይመስለኝም» ስትል ስለ እምነትህ ምን እያልህ እንደሆነ ለማሰብ ሞክር። በኢየሱስ ክርስቶስ ማመንህ የሚያስገኝልህን ጥቅምና በረከት አስብ፤ በእግዚአብሔር ፊት ቅዱስ፣ ጻድቅና ንጹሕ ሆኑ የምትታዩው በኢየሱስ ክርስቶስ ከማመንህ የተነሣ ነው። «የእግዚአብሔር ጥበብ፣ ጽድቅ፣ ቅድስናና ቤዛነት» በሆነልን በክርስቶስ ፊት በምስጋናና በውዳሴ ቅረብ። (1 ቆሮ 1፡30)። እርሱ ከገሃነምና ከጥፋት አድኖናል፣ ታዲያ፣ ምንኛ የከበረ መሥዋዕት ልናቀርብለት ይገባ ይሆን!

ትኩረታችን በሥጋ በተገለጠውና ፍጹም ባለግርማ በሆነው በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ መሆን አለበት። እምነታችን በደኅንነት ሳይሆን የደኅንነት ምንጭ በሆነው ጌታ ላይ መሆን አለበት። ኢየሱስ ክርስቶስ ሙሉውንና ያልተከፋፈለ እኛነታችንን ይፈልጋል። ኢየሱስ ክርስቶስን የልምምዳችን እስረኛ ልናደርገው አንችልም። ይልቁንም በልምምድ ሳይሆን ከዓለት ይልቅ ጽኑ በሆነው በክርስቶስ ማመን ይኖርብናል።

መንፈስ ቅዱስ በልምምዶቻችን ላይ ያለንን እምነት ካለማመን በተለየ ሁኔታ አይመለከተውም። ፍርሃትና ጥርጥር ኃጢአት ናቸው፤ ፍርሃትና ጥርጥር የእውነተኛ እምነት ማጣት ውጤት ናቸው። ለመሆኑ ከክርስቶስ ጋር ትክክኛ ኅብረት እስካለው ድረስ የሚፈራና የሚጠራጠር ማንነው? ሕይወታችን በምስጋናና በአሸናፊ እምነት ላይ መመሥረት ይኖርበታል።

መለኮታዊ ዕቅድን መረዳት

«...በመንገድ ላለው እግዚአብሔር ...መራች» (ዘፍ. 24:27)

ምሪት መጠየቅ እስከማያስፈልገን ድረስ ከእግዚአብሔር ጋር የጠበቀ ኅብረት ሊኖረን ይገባል። መቀደስ ማለት የእግዚአብሔር ልጆች መሆን ማለት ነው። አለመታዘዝን እስካልመረጠ ድረስ ደግሞ አንድ ልጅ በባሕርይ ታዛዥ ነው። ልጁ የዓመፅ ሕይወት መኖር ሲጀምር ልቡ ውስጥ ግጭት ይፈጠራል። ይህም የእግዚአብሔር መንፈስ ማስጠንቀቂያ ነው። እግዚአብሔር በዚህ ዓይነት ሁኔታ ሲያስጠነቅቀን፤ ወዲያውኑ የምናደርገውን ሁሉ ትተን የእግዚአብሔርን ፈቃድ ለማወቅ በአእምሮአችን መታደስ አለብን (ሮሜ 12፤2)። ዳግም ተወልደን ከሆነ ያለማቋረጥ በትንሽ በትልቁ የእግዚአብሔርን ምሪት የምንጠይቅ ከሆነ፤ ሕይወታችንን ሙሉ በሙሉ ለእርሱ መስጠታችንን ጥያቄ ውስጥ ያገባዋል፤ ወደ ኋላ ዞር ብለን ያለፍንበትን መንገድ ስንመለከት ግን የእግዚአብሔር ጥበበኛ እጅ እየመራን እንደነበር እንረዳለን። ዳግም የተወለዱ ሁሉ የሚመራቸውን የእግዚአብሔር እጅ ያያሉ፤ ለእርሱም ክብርን ይሰጣሉ።

ማንኛችንም ብንሆን በአንዳንድ አስገራሚ ነገሮች ውስጥ የእግዚአብሔርን ሥራ ማየት እንችላለን፤ በጥቃቅን የዕለት ተዕለት ሁኔታዎቻችን የእርሱን እጅ ማየት ግን መንፈሳዊ ብስለትንና ማስተዋልን ይጠይቃል። አጋጣሚ የሚመስሉን ነገሮች በእግዚአብሔር የታቀዱ ሊሆኑ እንደሚችሉ መዘንጋት የለብንም። መቼም ሆነ የትም የእግዚአብሔርን መለኮታዊ ዕቅድ ለመረዳት ራሳችንን እናስለምድ።

የአንተ ኃላፊነት ለእግዚአብሔር እንጂ ለግል አመለካከትና ዝንባሌህ ታማኝ መሆን አይደለም። የቅድስና ሕይወትን እየመራህ ከሆነ ፍላጎትና ምርጫህ እንደ እግዚአብሔር ፍላጎትና ምርጫ ይሆናል። የኢየሱስ ፍላጎትና ምርጫ ከአባቱ ከእግዚአብሔር ፍላጎትና ምርጫ ጋር የተጣጣመ ነበር። ዋናው ነገር መመሪያ ብለን ከያዝነው ነገር ጋር ሳይሆን ከመለኮታዊ ሕይወት ጋር መስማማታችን ነው። መለኮታዊውን አእምሮ መረዳት የሚችለው መለኮታዊ ሕይወት ብቻ ነው። ለእግዚአብሔር ታማኝ በሆንን መጠን የአጉል ሃይማኖተኝነታችን እውነተኛ ገጽታ ይጋለጣል፤ ብዙ ጊዜ ከታማኝነት ይልቅ ሃይማኖት አከራሪነትን እንመርጣለን።

«ይህ ለአንተ ምንህ ነው?»

«ጴጥሮስም፡- ጌታ ሆይ! ዳህስ ስንዲት ዳሆናል? ልሰው፡- ሲባለም ስለከመጣ ድረስ ዳፍር ዘንድ ብወደስ ምን ስንዳህ? ስንተ ተከተለኝ ልሰው» (ዮሐ. 21፡21-22)

ከምንግራቸው ከባድ ትምህርቶች አንዱ በሌሎች ሕይወት ጣልቃ አለመግባትን የሚመለከት ነው፡፡ እግዚአብሔር በሌሎች ሕይወት ባለው ዕቅድ ጣልቃ መግባት ምን ያህል አደገኛ እንደሆነ ለመረዳት ረጅም ጊዜ ይጠይቃል፡፡ ለምሳሌ ያህል በአንዳንድ ሰዎች ሕይወት ያልተጠበቀ እንግዳ ነገር ሲደርስ «እንደዚህ መሆን አልነበረበትም» ይህን ነገር ለማስቆም የሚቻለኝን ሁሉ ማድረግ አለብኝ» እንላለን፡፡ በዚህ ጊዜ እግዚአብሔር «ምን አግደህ?» ይለናል፡፡ በመንፈሳዊ ሕይወትህ ነገር ሁሉ በአንድ ቦታ የቆመ ነውን? ከሆነ ባለበት ሁኔታ እንዲቀጥል አትፍቀድለት! አሁኑኑ በጸሎት ቅረብና ምክንያቱን ከእግዚአብሔር ጠይቅ፡፡ ምናልባትም ምክንያቱ በሌሎች ሕይወት ጣልቃ መግባትህ እንደሆነ ትረዳ ይሆናል፡ ይህ እንዲህ ቢሆንለት ያ እንደዚያ ቢሆንለት በማለት ማቅረብ ያልነበረብህን ሐሳብ ታቀርባለህ፡ መምከር የሌለብህን ምክር ትመክራለህ፡፡ ለሌሎች ምክር መስጠትህ አስፈላጊ ከሆነ ግን፤ እግዚአብሔር በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት በአንተ በኩል ተገቢውን ምክር ይሰጣል፡፡ አንተ ግን ከእግዚአብሔር ጋር የጠበቀ ኅብረትና ግንኙነት ይኑርህ፤ ወደ እግዚአብሔር ከመቅረብህ የተነሣ እርሱ በሚያይበት ዐይን ታያለህ፤ ለሌሎችም በረከት ትሆናለህ፡፡

ብዙዎቻችን ሕይወታችንን የምንመራው በራሳችን መረዳት ብቻ ነው፡ ሕይወታችንን ለእግዚአብሔር ያስገዛነውና የምናገለግለው በራሳችን መረዳትና በተወሰነ ሁኔታ ነው፡፡ ይህ የሚያመለክተው በመንፈሳዊ ሕይወት አለማደጋችንና ገና እውነተኛ የክርስትና ሕይወት መኖር አለመጀመራችንን ነው፡፡ ከእግዚአብሔር ዳግም የተወለደ ሰው ሳያውቀውና ሳይረዳው ብስለት ደረጃ ላይ ይደርሳል፤ ሙሉ በሙሉ ራሱን የሰጠ ከመሆኑ የተነሣ እግዚአብሔር እንደተጠቀመበት እንኳ አያውቀውም፡፡ የምናውቀው ወይም የምንረዳው እስከሆነ ድረስ ገና አልተቀደስንም፤ በእርግጠኝነት የምናውቀው ነገር ቢኖር በእግዚአብሔር መታመን አለመታመናችንን ነው፡፡

ልዩ ሆነን ለመታየት የምናደርገው ሙከራ

«...ማናቸውን ሃገር ብታደርግ ሁከት ስለገዢብሔር ከብሮ ስድርነት» (1 ቆሮ. 10፣31)

ከቅዱሳት መጻሕፍት እንደምንመለከተው በተለምዶዊ ሁኔታ ሥጋ የለበሰው ኢየሱስ እንደ ማንኛውም ልጅ ማደግ ነበረበት፤ ደቀ መዛሙርቱም በመገለጥ ተራራ ላይ የኢየሱስን ክብር ካዩ በኋላ፤ ወደ ሽለቆ ወርደው ከአጋንንት ጋር ፊት ለፊት መጋፈጥ ነበረባቸው፤ በክብር ከሞት የተነሣው ጌታ እንደ ማንም ሰው ከደቀ መዛሙርቱ ጋር ተመግቦአል። እነዚህ ልምምዶች ወደ ዝቅተኛው ደረጃ የማሽቆልቆል ልምምዶች ሳይሆኑ እንዲያውም የእግዚአብሔር ክብር በበለጠ ሁኔታ የተገለጸባቸው ናቸው።

በተፈጥሮአችን አስደናቂ ልምምዶችን የመፈለግ ዝንባሌ አለን፤ ጀብደኝነት የጀግንነት ምልክት እንደሆነ እናስባለን። አድናቂዎችና አይዞህ ባዮች እስከሌሉን ድረስ መከራና ችግርን መቋቋም አንድ ነገር ነው፤ ማንም ምስክር ወይም ታዛቢ በሌለበት በዕለት ተዕለት ሕይወታችን እግዚአብሔርን ማክበር ግን በጣም የተለየ ነገር ነው። ሰዎች ሥራችንና ሕይወታችንን ተመልክተው «ምን ዓይነት ታላቅ የጸሎት ሰው ነው!» ወይም ደግሞ «ምን ዓይነት ታላቅ የእምነት ሴት ናት!» እንዲሉን እንፈልጋለን፤ ሙሉ በሙሉ ለጌታ ኢየሱስ ክርስቶስ የተሰጠ ሕይወት ቢኖረን ኖር ግን፤ ሰዎች የሚያዩት የእኛ የሆነ ነገር አይኖረንም ነበር። የሚያዩት ነገር ቢኖር ሳያቋርጥ በእኛ አማካይነት የሚገለጸውን የእግዚአብሔር ኃይል ብቻ ይሆን ነበር።

«በአስደናቂ ሁኔታ እግዚአብሔር ጦርቶኛል» ማለትን እንፈልጋለን፤ ይሁን እንጂ እግዚአብሔር የሚያስከብር ቢሆን እንኳ ዝቅተኛ ነገሮችን ማድረግ አንፈልግም፤ ያንን ለማድረግ ከብሩን ትቶ የመጣው ጌታ በሕይወታችን መሥራት አለበት። የእግዚአብሔር መንፈስ በሕይወታችን ሲሠራ የሰዎችን ትኩረትና ስሜት ለመማረክ ያለን ናፍቆት ሁሉ ይወገዳል። የእግዚአብሔር ሰው ዓይነተኛ ምልክት ስኬትና የነገሮች መከናወን ሳይሆን ታማኝነት ነው። የአገልግሎታችን ግብ ስኬት ወይም መከናወን አይደለም፤ የአገልግሎታችን ዓላማ እግዚአብሔርን ማስከበር ነው፤ በዕለት ተዕለት ሁኔታዎቻችን «በክርስቶስ የተሰወረ» ሕይወት መኖራችን ነው (ቂላ. 3፣13)። ምድራዊ ሕይወታችንና ከሰዎች ጋር ያለን ግንኙነት የራሱ የእግዚአብሔር ሕይወት የሚታይበት ሊሆን ይገባል።

ዘላለማዊ ግብ

«...እግዚአብሔር በራሱ ማዕዘን ደሳለ:- ዳህን ነገር ለድርገሃወና ...በእውነት በረከትን እባርከሃበሁ» (ዘፍ.22፣16-17)

ከሁሉን አብርሃም በበለጠ ሁኔታ እግዚአብሔርን ከሚያውቅበት ግብ ላይ ደርሶአል። «የሕይወቴ ግብ ሌላ ሳይሆን ራሱ እግዚአብሔር ነው፤ ምንም ዓይነት ዋጋ ቢያስከፍለኝም ጌታ ሆይ ምርጫዬ አንተ ብቻ ሁን» ከሚልበት ደረጃ ላይ ደርሶአል። እግዚአብሔር በእኔ ውስጥ ላለው ለራሱ ባሕርይ ሲናገር ጥያቄ ወይም ክርክር አይኖርም። ውጤቱ መታዘዝ ብቻ ነው የሚሆነው። ኢየሱስ:- «ና» ሲለኝ እመባለሁ፤ «ሂድ» ሲለኝም እሄዳለሁ፤ «በዚህ ጉዳይ በእግዚአብሔር መታመን አለብህ» ሲለኝ ምንም ሳላቅማማ በእግዚአብሔር እታመናለሁ። መታዘዝ፣ የእግዚአብሔር ባሕርይ በእኔ ውስጥ ለመኖሩ ማስረጃ ነው። አብርሃም ከደረሰበት ቦታ መድረስ የሚቻለው በመታዘዝ ነው፤ የእግዚአብሔርን ማንነት ማወቅ የሚቻለው በመታዘዝ ነው። እግዚአብሔር እውን የሚሆንልኝ በኢየሱስ ክርስቶስ አማካይነት ወደ እርሱ ስመጣና ሳውቀው ነው። በዚያን ጊዜ «ጌታ ሆይ፣ በሰማይና በምድር እንደ አንተ ያለ ማንም የለም» የምልበት ግንዛቤ ይኖረኛል።

በመታዘዝ ወደ እርሱ ካልመጣንና መለኮታዊ ባሕርዩን ካልተረዳን በቀር የተስፋ ቃላትን ማነብነብ የትም አያደርሰንም። በየዕለቱ እንዳንድ ጥቅሶችን ከመጽሐፍ ቅዱስ የማንበብ ልማድ ይኖረን ይሆናል፤ ይህ በራሱ ምንም ማለት አይደለም። በእያንዳንዱ የሕይወት ገጽታችን ስንታዘዝ ግን እግዚአብሔር ማንነቱን ይገልጽናል። «እግዚአብሔር ለሰጠው የተስፋ ቃል ሁሉ አዎን ማለት በእርሱ ነውና» (2 ቆሮ. 1፣20)። «አዎን» ወይም «ይሁንልኝ» የምንለው ነገር ሁሉ በመታዘዝ ላይ የተመሠረተ መሆን አለበት። በዚያን ጊዜ በቅዱሳት መጻሕፍት የተሰጡትን የተስፋ ቃላት «አሜን» በማለት ለንቀበል ተፈጻሚነት ይኖረዋል። «አሜን» ብለን መቀበል የምንችለው ታዛዥ ስንሆን ብቻ ነው።

ነጻ ስለመውጣት

«ዐጂ ስርነት ቢያወጣችሁ በስሙኑ ስርነት ትወጣላችሁ» (ዮሐ. 8፣36)

የግለኝነት ወይም የእኔነት ርዝራዥ በውስጣችን ካለ፡- «ይህን ነገር መተው አልችልም» ወይም ደግሞ «ነጻ መሆን አልችልም» እንላለን። መንፈሳዊ ባሕርያችን «አልችልም» ወይም «አይሆንልኝም» የሚለው ነገር የለውም፤ ሁሉን በእምነት ይቀበላል። መንፈሳችን የበለጠ እውነትን፣ የበለጠ መረዳትን ይናፍቃል። የተፈጠርነውም በዚያ ሁኔታ ነው። እያንዳንዳችን በተፈጥሮአችን እግዚአብሔርን እንፈልጋለን፤ ለእግዚአብሔር የሚሆን ስፍራም አለን፤ ኃጢአት፣ ግለኝነትና የተሳሳተ አመለካከታችን ግን ወደ እርሱ እንዳንመጣ ያደርገናል። እግዚአብሔር ከኃጢአት ነጻ ያወጣናል፤ እኛ ደግሞ ከግለኝነት መሳቀቅ አለብን። ይህ ማለት ወደ መንፈሳዊ ሕይወት እንዲለውጠን ተፈጥሮአዊ ሕይወታችንን ለእግዚአብሔር መሠዋት ማለት ነው። የመንፈሳዊ ሕይወታችንን እድገት በሚመለከት እግዚአብሔር ስለ ግለኛ ተፈጥሮአችን አይገደውም። በሕይወታችን በሚሠራው ሥራ ከእግዚአብሔር ጋር መተባበር ይኖርብናል፤ «ይህን ማድረግ አልችልም» በሚል አሉታዊ አስተሳሰባችን እግዚአብሔርን መቃወም ወይም አንቅፋት መሆን የለብንም። ራሳችንን መግዛትና መቁጣጠር መቻል አለብን፤ ያንን እግዚአብሔር አያደርግልንም። «ለክርስቶስ ለመታዘዝ አእምሮን ሁሉ» መማረክ ወይም ማስዛዝት ያለብን እኛ ነን እንጂ እግዚአብሔር አይደለም (2 ቆሮ. 10፣5)። «ጌታ ሆይ፤ ስጽልይ አእምሮዬ ይበታተንብኛል ምንም ማድረግ አልቻልሁም» ማለት የለብንም፤ አእምሮአችንን መሰብሰብ መቻል አለብን። ግለኛ ተፈጥሮአዊ ባሕርይህን ማድመጥ ትተህ መንፈሳዊ ለመሆን ራስህን አስለምድ።

«ልጁ አርነት ቢያወጣችሁ...» ይላል እንጂ «ልጁ አርነት አውጥቶአችኋል» አይልም። እርግጥ ነው፤ ጌታ ከኃጢአት ነጻ አውጥቶናል፤ ይህ ክፍል የሚናገረው ግን ያንን ነጻነት ስለመቀበልና ከእኛነታችን ነጻ ስለመወጣት ነው። በገላትያ 2፣20 ጳውሎስ «ከክርስቶስ ጋር ተሰቅዬአለሁ» በማለት የተናገረውም ይህን በተመለከተ ነው። የግለኝነቱ መወገድ በመንፈሱ ከክርስቶስ መተባበሩን ነው የሚነግረን። «ልጁ አርነት ቢያወጣችሁ በእውነት አርነት ትወጣላችሁ» ከእኔነት ነጻ መሆን ማለት ከውስጣዊና ከውጫዊ ሁኔታ ነጻ መሆን ማለት ነው። እኛ ግን ከክርስቶስ ጋር በመተባበር ከምናገኘው ኃይል ይልቅ በራሳችን ኃይል መታመንና መደገፍ እንፈልጋለን።

እርሱ ሲመጣ

«ስርሱም መጥቶ... ስበኃጢአት... ዓስምን ደወቅሳህ» (ዮሐ. 16፣8)

በኃጢአት ስለመወቀስ የምናውቅ በጣም ጥቂቶችን ነን። በደል ስንፈጽም ወይም የማይገባ ነገር ስናደርግ ውስጣችን ይረበሻል፤ ይህንን ሁላችንም ተለማምደነዋል። መንፈስ ቅዱስ ስለኃጢአታችን ሲወቅስን ግን እግዚአብሔርን ብቻ እንደበደልን ነው ግልጽ የሚሆንልን። ዘማሪው «አንተን ብቻ በደልሁ፤ በፊትህም ኃጢአት አደረግሁ» አለ (መዝ. 51፣4)። አንድ ሰው ይህን በመሰለ ሁኔታ ስለ ኃጢአት ሲወቀስ እግዚአብሔር በፍጹም ይቅር ይለኛል ብሎ ማሰብ አይችልም። ይሁን እንጂ፣ በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ ሞት ምክንያት እግዚአብሔር ኃጢአተኛውን ይቅር ይለዋል። እኛን ይቅር ለማለት እግዚአብሔርን አንድ ክቡርና ውድ ነገር ጠይቃታል፤ ይኸውም የልጁ የኢየሱስ ክርስቶስን ሞት ነው። እግዚአብሔር ኃጢአታችንን ይቅር የሚለን ፍቅር ስለሆነ ነው ማለት ብቻ በቂ መሠረት የለውም። ስለ ኃጢአት መውቀስ ማለት ምን ማለት እንደሆነ በትክክለኛ መልኩ ከተረዳን በኋላ ግን በፍጹም እንደዚህ አናስብም። የእግዚአብሔር ፍቅር ማለት ጎልጎታ ነው፤ የእግዚአብሔር ፍቅር የተገለጸው በክርስቶስ መስቀል ላይ እንጂ በሌላ ቦታ አይደለም። ስለዚህም እግዚአብሔር ኃጢአቴን ይቅር የሚለኝ በመስቀል ላይ ከተፈጸመው ቤዛነት የተነሣ ነው።

የኃጢአት ስርየት ወይም ይቅርታ ስንል ከገሃነም መጻገና ለመንግሥተ ሰማይ መዘጋጀት ማለት ብቻ አይደለም። የኃጢአት ስርየት ወይም ይቅርታ ማግኘት ማለት በክርስቶስ አማካይነት ከእግዚአብሔር ጋር የጠበቀ ኅብረት እንዲኖረኝ ከእግዚአብሔር ይቅርታን ማግኘት ማለት ነው። ከክርስቶስ የቤዛነት ሞት የተነሣ እኔን በደለኛውን ይቅር ከማለቱም በላይ ጻድቅና ንጹህ አድርጎ ይቀበለኛል፤ የእግዚአብሔር መስፈርት እንዳሟላሁ አድርጎ ይቀበለኛል። ይህንንም የሚያደርገው አዲስ ተፈጥሮን ማለትም የኢየሱስ ክርስቶስን ባሕርይ በውስጤ በማኖር ነው።

የእግዚአብሔር ይቅርታ

«በስርዐ... የኃጢአትን ስርዐት ስገኘን» (ሕፈ. 1፡7)

በእግዚአብሔር አባትነት ስናስብ ስሜታዊ እንዳንሆን ጥንቃቄ ማድረግ ይኖርብናል፤ እርግጥ ነው እግዚአብሔር መልካም አምላክ ስለሆነ ይወደናል፤ ኃጢአታችንንም ይቅር ይላል። ከዚህ ውጪ እግዚአብሔር አባት ነው የሚለው ስሜታዊ አስተሳሰብ በፍጹም በአዲስ ኪዳን ትምህርት ላይ የተመሠረተ አይደለም። እግዚአብሔር ይቅር የሚለን ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ የተቀበለውን ሥቃይና መከራ መሠረት በማድረግ ብቻ ነው። ለኃጢአት ስርዐት ሌላ መሠረት ወይም አማራጭ ማቅረብ ግን እግዚአብሔርን ማሳዘን ነው። በእግዚአብሔር ፊት የኃጢአት ይቅርታንና ሞገስን የምናገኘው በክርስቶስ መስቀል አማካይነት ብቻ ነው። ሌላ መንገድ የለም! የኃጢአትን ይቅርታ ማግኘት ቀላል ነገር ሊሆን ይችላል፤ ቀላል ሊሆን የቻለው ግን ኢየሱስ ክርስቶስ የራሱን ሕይወት በመስቀል ላይ ስለከፈለበት ነው። ስለሆነም ከተከፈለበት ዋጋ አንጻር የኃጢአት ይቅርታን፣ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታንና በክርስቶስ የምናገኘውን ቅድስና አቅልለን መመልከት የለብንም።

የኃጢአት ይቅርታ የእግዚአብሔር ጸጋ ስጦታ ነው። ይህ ስጦታ ግን ዋጋ አስከፍሎአል፤ ያን ዋጋ ለመክፈል ኢየሱስ በመስቀል ላይ መሞት ነበረበት። ክርስቶስ ኃጢአትን በማስተሰረድና የሠራውን ሥራ የሚያቃልል ወይም ደግሞ ለክርስቶስ ሞት ግምት የማይሰጥ የእግዚአብሔር አባትነትን መቀበል የለብንም። ያለክርስቶስ ሞት እግዚአብሔር ኃጢአታችንን ይቅር አይልም፤ ይቅር ካለ የራሱን ባሕርይ የሚጸረር ነው የሚሆነው። እግዚአብሔር ኃጢአታችንን ይቅር እንዲለን ከተፈለገ ክርስቶስ በመስቀል ላይ በፈጸመው ኃጢአትን የማስተሰረድ ሥራ አማካይነት መምጣት ይኖርብናል።

ከኃጢአት ይቅርታ ጋር ስናወዳድረው መቀደሳችን እነስተኛ ነገር ነው። ምክንያቱም ቅድስና የኃጢአታችን ይቅርታ በሕይወታችን መገለጽ ማለት ነው፤ ከዚህ የተለየ ትርጉም የለውም። ይበልጥ እግዚአብሔርን የምናመሰግነውና ውለታውንም የምናስበው ኃጢአታችንን ይቅር ስላለ ነው። እኛን ይቅር ለማለት እግዚአብሔር የቱን ያህል ውድ ዋጋ እንደከፈለ በሚገባ ከተረዳን በበለጠ ሁኔታ እንወደዋለን፤ ከወደድነው ደግሞ እርሱ የሚጠላውን አናደርግም።

«ተፈጸመ!»

«ስነ ሳይገው የሰጠኸኝን ሥራ ፈጽሟ... ለከበርኩህ» (ዮሐ. 17፻4)

የኢየሱስ ክርስቶስ ሞት የዘመናት የእግዚአብሔር እቅድና ሐሳብ ነበር። ኢየሱስ የሞተው ለራሱ አልነበረም፤ ለሞቱ ሌላ አማራጭም አልነበረም። መጀመሪያውኑ የመጣው ለመሞት ነበር።

እግዚአብሔር ኃጢአታችንን ይቅር ያለን አባታችን ስለሆነ ነው፤ ወይም ደግሞ ይቅር ያለን ስለሚወድደን ነው የሚለው አስተሳሰብ ክርስቲያናዊ አይደለም። እንዲያውም እግዚአብሔር በኢየሱስ ክርስቶስ አማካይነት የገለጸውን እውነት የሚጻረር ነው። እንዲህ ቢሆን ኖሮ መስቀሉ ምንም ትርጉም አይኖረውም ነበር። እግዚአብሔር ይቅር ያለን በኢየሱስ ክርስቶስ ሞት ምክንያት ነው። እኛን ይቅር ለማለት እግዚአብሔር ከኢየሱስ ክርስቶስ ሞት በቀር ሌላ ምርጫ አልነበረውም፤ ኢየሱስ የከበረውና ከፍ ከፍ ያለውም በሞቱ ነበር። «... ኢየሱስን ከሞት መከራ የተነሣ የክብርና የምስጋናን ዘውድ ተጭኖ እናየዋለን» (ዕብ. 2፻9) ኢየሱስ መስቀል ላይ በሚሞትበት ጊዜ «ተፈጸመ» በማለት ያሰማው ድምፅ በምድርም ሆነ በሰማይ ተሰምቶ የማያውቅ የድል ድምፅ ነበር። (ዮሐ. 19፻30) ሰዎችን በማዳኑ ሥራ ይህ የመጨረሻው ድምፅ ነበር።

ስለእግዚአብሔር ፍቅር ያለን የተሳሳተ አስተሳሰብ በኢየሱስ ክርስቶስ አማካይነት የተገለጸውን የእግዚአብሔርን ቅድስና ይቃወማል። ኢየሱስ ለእኛ መርገም የሆነውና የእኛን ስፍራ የወሰደው ስላዘነልን ወይም ስለራራልን ነው የሚለውን አስተሳሰብ መቀበል የለብንም። ኢየሱስ ስለእኛ መርገም የሆነው በመለኮታዊ እቅድ መሠረት ነበር። ኢየሱስ በእኛ ቦታ ሆኖ መርገም የመሆኑ እውነተኛ ትርጉም ሲገባን ደግሞ በኃጢአታችን እንወቀሳለን። ስለኃጢአታችን ስንወቀስ እፍረትና መሸማቀቅ ይሰማናል፤ ይህ ደግሞ ወደ እውነተኛ ንኢሐና የእግዚአብሔር ምሕረት ይመራናል። ኢየሱስ ክርስቶስ ኃጢአትን ይጠላል፤ መስቀል ደግሞ ምን ያህል ኃጢአትን እንደሚጠላ የተገለጸበት ነው።

ተራ የሆኑና ጥልቅ ነገሮች

«ስንገዲህ የምትበሉ ወዳም የምትጠጡ ብትሆኑ ወዳም ማናቸውንም ነገር ብታደርጉ ሁሉን በስግዚአብሔር ክብር ለዳርጉት (1ቆሮ. 10፣31)

ቀላልና ተራ የሚመስሉ ነገሮች በእግዚአብሔር ዕቅድ ውስጥ እንደማይካተቱ ማሰብ የለብንም፤ እንደ ጥልቅ ነገሮች ሁሉ ተራና ቀላል የሚመስሉ ነገሮችም በእርሱ ዕቅድ ውስጥ የታቀፉ ናቸው። አንዳንድ ጊዜ ተራ ሆነን መገኘት አንፈልግም፤ ይህ የሚሆነው ግን በጥልቀት ለእግዚአብሔር የተሰጠ ሕይወት ስላለን ሳይሆን በሰዎች ፊት ተራ ሆነን ላለመታየት ነው። ይህ ደግሞ የመንፈሳዊ ትዕቢት ዓይነተኛ ምልክት ነው። እንዲህ ያለ ሁኔታ ሲገጥመን መጠንቀቅ አለብን፤ ምክንያቱም ሌሎችን መናቅ በሕይወታችን ማቆጥቆጥ የሚጀምረው በዚያን ጊዜ ነው። ትልቅነት ሲሰማህ ተጠንቀቅ፤ ምክንያቱም ምንም እንኳ አምላክ ቢሆንም ኢየሱስ ሕፃን ሆኖ ወደዚህ ዓለም እንደመጣ አትዘንጋ።

ተራ ሆኖ መገኘት ወይም መታየት ኃጢአት አይደለም፤ ወይም ደግሞ ተራ ሆነን መገኘታችን ምንም ጥልቅ ነገር የለንም ማለት አይደለም፤ ውቅያኖስ እንኳ የራሱ ዳርቻ አለው። እንደ መብላት መጠባት፤ መራመድና መናገር የመሳሰሉ ተራ የሚመስሉ ነገሮች በእግዚአብሔር የታቀዱ ናቸው። ምንም እንኳ እግዚአብሔር ልጅ ቢሆንም ኢየሱስ እንደማንኛውም ሰው እነዚህን ነገሮች አድርጎአል። «ደቀ መዝሙር ከመምህሩ አይበልጥም» ብሎናል (ማቴ. 10፣24)።

ሕይወታችን የተከበበው ተራ በሚመስሉ ነገሮች ነው። ተራ ሕይወትን፣ ተራ በሆነ ስፍራ መኖርን መቀበል አለብን። ጥልቅና ትልቅ ወደሆኑ ነገሮች እግዚአብሔር ሲያደርሰን ደግሞ ዕለታዊና ተራ የሆኑ ነገሮች ተለይተው ይታወቃሉ። የሕይወታችንን ጥልቅ ነገር ለእግዚአብሔር እንጂ ለሌላ ለማንም ለማሳየት መሞከር የለብንም። አንዳንድ ጊዜ ከሚገባው በላይ ኩስታራ ሆነን መታየት እንፈልጋለን፤ ለክብርና ለሰማችን ካለን ተቆርቋሪነት የተነሳም እንደክርስቲያን ተራና ቀላል በሚመስሉ ነገሮች መሳተፍ አንፈልግም።

ትኩረትህ በሙሉ በእግዚአብሔር ላይ እንጂ በሌላ በማንም ላይ አይሁን። በዚያን ጊዜ ያልሆንኸውን ሆነህ ለመታየት የምታደርገው ሙከራ ሁሉ ግልጽ ይሆንልሃል።

መንፈሳችንን እንጠብቅ

«ሚሪን ስቢቲ ሚሪን ንቀትን ስጅግ ጠገበኛ» (መዝ. 123፡3)

በእግዚአብሔር ለሚኖረን እምነት ጥንቃቄ የምናደርገውን ያህል፣ ለክርስቲያናዊ ዝንባሌዎቻችንም ጥንቃቄ ማድረግ ይገባናል። «ሰለዚህ እንዳታታልሉ መንፈሳችሁን ጠብቁ ይላል እግዚአብሔር» (ሚል. 2፡16)። የአእምሮ ወይም የመንፈስ ዝንባሌያችን በሕይወታችን ላይ የሚያሰክትለው ውጤት አለው። ወደ ነፍሳችን ዘልቆ ይገባና ዓይናችንን ከእግዚአብሔር ላይ እንድናነሣ ያደርጋል። አንዳንድ ማድረግ የሌለብን ወይም ልንሳተፍባቸው የማይገቡ ነገሮች አሉ፤ እነዚህ ነገሮች በእግዚአብሔር ያለንን እምነት የማናጋት ኃይል አላቸው። በእግዚአብሔር ፊት አቋማችንን እስክናስተካክል ድረስ እምነታችን ምንም አይጠቅመንም፤ ምክንያቱም የሥጋ ሥራ ሕይወታችንን ይቁጣጠረዋል።

«የዚህ ዓለም ሐሳብ...» እንዳይገዛን ጥንቃቄ እናድርግ፤ (ማር. 4፡19) ምክንያቱም በነፍሳችን ውስጥ የተሳሳተ ዝንባሌ እንዲኖረን ያደርጋል። በጣም ትንሽ የምንላት ነገር ልባችንን ከእግዚአብሔር ላይ እንድናነሣ ማድረግ የሚያስችል ታላቅ ኃይል ይኖራታል። ሰለዚህም «በዚህ ዓለም ሐሳብ...» እንዳንወሰድ ጥንቃቄ እናድርግ።

ለእግዚአብሔር ናፍቆት እንዳይኖረን እንቅፋት የሚሆን ሌላው ነገር ደግሞ ራሳችንን ጻድቅና ትክክለኛ አድርገን ለማቅረብ የምናደርገው ሙከራ ነው። ቅዱስ አውግስጢኖስ «ጌታ ሆይ፣ ራሴን ጻድቅና ትክክለኛ አድርጌ ለማቅረብ ካለኝ መሻት ነጻ አውጣኝ» በማለት ጸልዮአል። ጽድቃችንና ትክክለኛነታችን ለማሳየት የምናደርገው ሙግት ነፍሳችንን ያቆሽሻል፤ በእግዚአብሔር ላይ ያለንንም እምነት ይሸረሽራል። ስለሆነም «ለትክክለኛነቴ መሟገት አለብኝ፤ ሰዎች ሁሉ እውነተኛነቴን ማወቅ አለባቸው» አትባል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱን ትክክለኛና ጻድቅ አድርጎ ለማቅረብ ከዓላማው አላወላወለም፤ ነገሮችን በእግዚአብሔር እጅ ተወ።

ሰዎች ለምን በመንፈሳዊ ሕይወታቸው እንደማያድጉ አንዳንድ ምክንያቶች ግልጽ ይሆኑልን ይሆናል፤ እነዚያ ነገሮች ወደነቀፋና ትችት ሲለወጡ ደግሞ ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን ኅብረት ያበላሽብናል። እግዚአብሔር ነገሮችን የሚገልጽልን ሌሎችን እንድንነቅፍና እንድንተች ሳይሆን እንድንማልድላቸው ነው።

የትኩረታችን አቅጣጫ

«ከነሆኑ የባሪያዎች ዐይኖች ወደ ጌታቸው ስጅ ስንደሆኑ... ዐይኖችን ወደ ስምዓካችን ወደ ስግዚአብሔር ነው» (መዝ. 123፤2)

ይህ ጥቅስ የሚናገረው በፍጹም ልብ በእግዚአብሔር ስለመታመን ነው። የባሪያዎች ዐይኖች በጌታቸው ላይ እንደሆኑ ሁሉ የእኛም ዐይኖች በአምላካችን በእግዚአብሔር ላይ ማረፍ ይኖርባቸዋል። የእግዚአብሔር ፊት ብርሃን የሚበራለን እርሱም ራሱን የሚገልጽን በዚህ ሁኔታ ነው (ኢሳ. 53፤1)። ዐይኖቻችንን ከእግዚአብሔር ላይ ስናነሣ መንፈሳዊ ብርታታችን ይሟጠጣል። በውጪ ካሉ ችግሮች ይልቅ በአስተሳሰባችን ውስጥ የሚፈጠር ችግር ከምንም ይልቅ ጽናታችንን የመዳከም ኃይል አለው። «ተራና ደካማ ሰው ሆኜ መገኘት አልፈልገም፤ ወደ ከፍተኛ ደረጃ ለመድረስ ብዙ መሥራትና መድከም አለብኝ» በማለት እናስባለን። ይሁን እንጂ የቱንም ያህል ብንንጠራራ ሐቁን መለወጥ አንችልም።

ለምሳሌ ያህል በሕይወትህ አንድ ችግር ንጥሞሃል እንበል። ይህ ችግር የደረሰብህ በእግዚአብሔር እውነት ለማወቃል ባለመፈለግህ ሊሆን ይችላል፤ ያደረግኸው ትክክል እንደሆነ የእግዚአብሔር መንፈስ መስክርህ ይሆናል። ይህ ከሆነ በኋላ ሳምንት ወይም ዓመት ሁለት ዓመት አልፎአል፤ ነገሮች ግን ያው በነበሩበት ሁኔታ ናቸው። በዚህ ጊዜ በልብህ «በወሰድሁት እርምጃ ምናልባት ተሳስቼ ይሆን፤ ሳልደርስ የደረሰሁ መስሉኝ አጉል ተንጠራርቼ ይሆን?» በማለት ራስህን መጠየቅ ትጀምራለህ። በዚህ ጊዜ ከጓደኞችህ አንዳንዶቹ ይመጡና «እኛ እኮ ነገረንሃል፤ ለማንኛውም እግዚአብሔር ከአቅምህ በላይ እንደማይጠብቅብህ ማወቅ አለብህ» ይሉሃል። አንተም ከአቋምህ መወላወል ትጀምርና «ምናልባት ባለፈው ጊዜ በወሰድሁት አቋም ትክክል አልነበርሁም» ማለት ደረጃ ላይ ትደርሳለህ። እንዲሁ ላይ ላዩን ስንመለከተው ያደረግኸው ነገር ትሕትና ሊመስል ይችላል፤ ትክክለኛውን ነገር መረዳትም ሊመስል ይችላል። ይሁን እንጂ የታመንኸው በምድርዊ አስተሳሰብ እንጂ በእግዚአብሔር አይደለም። ችግሩ ያለው እዚህ ላይ ነው። ዓይኖችህን ከእግዚአብሔር አንሥተህ ሰዎች ላይ አድርገሃል። አንድ ቀን ልክ ከአንቅልፍ የመንቃትን ያህል እግዚአብሔር ነገሮችን ሲያሳይህ ግን ኪሳራህን ትረዳለህ። በሕይወትህ መንፈሳዊ መግጠጥ ከገጠመህ በአንተና በእግዚአብሔር መካከል አንድ ባልቃ የገባ ነገር አለ ማለት ነው፤ ቆም በልና እርምጃ ውሰድ።

የመንፈሳዊ ሚዛናዊነት ምሥጢር

«ከጌታችን ከኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል በቀር ሌላ ተምክህት ከእኔ ይፈቅ» (ገላ. 6፡14)

ሽንድ ሰው ዳግም ሲወለድ የሰሜት አለመረጋጋት የሚያጋጥመው፤ ከውጫዊ ሁኔታዎች ጋር መሳጣም የሚያቅተው ይመስላል። ሐዋርያው ጳውሎስ ግን ነገሮችን በሚዛናዊ ሁኔታ የመያዝ ችሎታ ነበረው። በእግዚአብሔር ላይ የተመሠረተ ሕይወት ስለነበረው ያለምንም ውጥረትና መረበሽ ውጫዊ ለውጦችን ማስተናገድ ይችላል ነበር። ብዙዎቻችን ግን ከውጫዊ ሁኔታዎች ጋር ተጣጥሞ ለመኖር ካለን ፍላጎት የተነሳ መንፈሳዊ መረጋጋት የለንም። ውጫዊ ሁኔታዎችን በተመለከተ ጳውሎስ የነበረው መረጋጋት በጣም የጠለቀና መሠረታዊ ሲሆን በዘመኑ ተቃዋሚዎቹ የነበሩ ሰዎች ግን ልባቸውን ያኖሩት በነገሮች ውጫዊ ገጽታ ላይ ነበር ። የጳውሎስ መሠረት የኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል ነበር።

እስቲ እምነትህ ምን እንደሆነ መርምር። መሠረትህን በክርስቶስ መስቀል ላይ አድርግ፤ በመስቀሉ ላይ ያልተመሠረተን ማንኛውንም ነገር አስወግድ። ከዓለም አንጻር ስንመለከተው መስቀል ተራና ቀላል ነገር ይመስላል፤ ከመጽሐፍ ቅዱስ እይታ አንጻር ግን መስቀል ከማንኛውም የዚህ ዓለም ነገር ይልቅ የከበረ ነው። ስብከታችን የመስቀሉን መከራና ሥቃይ የማያካትት ከሆነ ምንም ውጤት አይኖረውም። ለመስቀሉ ስፍራ የማይሰጥ ስብከት ለሰዎች ጆሮ የሚጥም ሊሆን ይችላል፤ ይሁን እንጂ ሰዎችን የመለወጥ ኃይል አይኖረውም። የሰዎችን ልብ መንካትና መለወጥ የሚችል የእግዚአብሔር ኃይል የሚተላለፈው በመስቀሉ አማካይነት ነው። «በስብከት ሞኝነት የሚያምኑትን ሊያድን የእግዚአብሔር በጎ ፈቃድ ሆኖአልና... የተሰቀለውን ክርስቶስን እንሰብካለን» (1 ቆሮ. 1፡21,23)።

የመንፈሳዊ ኃይል ምንጭ

«... ከጌታችን ከኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል በቀር...» (ገላ. 6:14)

የእግዚአብሔር ኃይል ማለትም የኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ በሕይወትህ እንዲገለጽ ከፈለግህ ምንጊዜም ቢሆን መስቀሉን ማሰብ አለብህ። ስለመንፈሳዊ ሕይወትህ ማሰብና መጨነቅህን ትተህ ሙሉ ልብህን መስቀሉ ላይ አድርግ። ወዲያውኑ የእግዚአብሔር ኃይል በውስጥህ ይሆናል። «ወደ እኔ ዘወር በሉ» ይላል እግዚአብሔር (ኢሳ. 45:22)። ወደ እግዚአብሔር ዘወር ካልን ውስጣዊ ኃይል ይሞላናል። ብዙ ጊዜ በመንፈሳዊ ሕይወታችን ኃይል የማይኖረን ልባችንና ዓይናችንን ትክክለኛ ነገር ላይ ስለማናደርግ ነው። ደገንነት፣ መቀደስ፣ ፈውስ ወዘተ. የመስቀሉ ውጤቶች ናቸው። ይሁን እንጂ እነዚህ ነገሮች የሰብከታችን ርእሰ ጉዳዮች መሆን የለባቸውም። «የተሰቀለውን ክርስቶስን» እንስበክ (1ቆሮ. 2:2)። የኢየሱስን ስምና ሥራ ስናውጅ እርሱ ደግሞ የራሱን ሥራ ይሠራል። ስብከትህ እግዚአብሔር ትኩረት ለሰጠው ነገር ትኩረት የሚሰጥ ይሁን፤ ምንም እንኳን ለጊዜው ቢሆን ሰዎች ልባቸውን ባይሰጡም የኋላ ኋላ ሕይወታቸው እንደቀድሞው አይሆንም። እኛ የምንለዋወጣቸው ቃላት ምንም ለውጥ ማምጣት አይችሉም። እርስ በርሳችን የምንነጋገረው ስለእግዚአብሔር እውነት ከሆነ ግን ቃሉ ደግሞ ደጋግሞ ልባችንን ያንኳኳል። ታላቁ መንፈሳዊ ኃይል ላይ እናተኩር፤ እርሱም የክርስቶስ መስቀል ነው። የኃይል ምንጭ ከሆነው ነገር ጋር ግንኙነታችን የጠበቀ ከሆነ ኃይሉ ሕይወታችንን ይሞላዋል። ብዙ ጊዜ ትኩረታችንን መስቀሉ ላይ ሳይሆን በመስቀሉ ውጤት ላይ በማድረግ ቅድስናና መንፈሳዊ ልምምድ እንዲኖረን እንፈልጋለን።

በአሁኑ ጊዜ ስለቤተክርስቲያን ደካማነት ብዙ ሲነገር እንሰማለን፤ ይህ ደግሞ እውነት ነው። ለዚህ ምክንያት ከሆኑ ነገሮች አንዱ ደግሞ ትኩረታችን የመንፈሳዊ ኃይል ምንጭ በሆነው ነገር ላይ አለመሆኑ ነው። ትኩረታችን በመስቀሉና በመቀጀታችን እውነታ ላይ መሆን አለበት።

የመንፈሳዊ ኃይላችን መቀደስ

«... ዓለም ስለኔ የተሰቀሰበት ስኒም በዓለም የተሰቀሰበት» (ገላ. ፩፣14)

ተኩረቴ በሙሉ በክርስቶስ መስቀል ላይ ሲሆን፤ የሚያስደስተኝ የራሴ መቀደስ ብቻ አይሆንም። የክርስቶስ ምርጫ የእኔም ምርጫ ይሆናል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በውጫዊ ሁኔታው ከማገበራዊ ሕይወት ራሱን አላገለለም፤ ይሁን እንጂ ማገበራዊ ሕይወቱ በውስጣዊ ሕይወቱ ላይ ጫና አላሳደረበትም፤ በውጫዊ ነገሮች አልተገዛም። ብቸኛና ገለልተኛ አልነበረም፤ ሆኖም ይኖር የነበረው በሌላ ዓለም ውስጥ ነበር። በዕለታዊ ነገሮች ተሳትፎ ስለነበረው በዘመኑ የነበሩ የሃይማኖት መሪዎች ጠጪና በላተኛ በማለት ነቅፈውታል። ጌታ ግን ለእግዚአብሔር የተሰጠ ሕይወቱን ወይም መንፈሳዊ ኃይሉን በሚያጻክምበት በማንኛውም ነገር አልተጠላለፈም።

በኋላ ለሚኖረን አገልግሎት መንፈሳዊ ኃይል እንዲኖረን ሲባል ባለንበት ሁኔታና ስፍራ ሁሉ ከማገልገል መታቀብ ትክክለኛ የቅድስና ሕይወት አይደለም። ይህ አሳዛኝ ስሕተት ነው። የእግዚአብሔር መንፈስ ብዙዎችን ከኃጢአት ነጻ አውጥቶአቸው ነበር፤ ግን የተሟላ ሕይወት ሲኖሩ አይታዩም፤ የነጻነት ሕይወት ምን ማለት እንደሆነ እንኳ አሳጣጣሙም። ዛሬ በዙሪያችን የምናየው የሃይማኖተኝነት መንፈስ ኢየሱስ ክርስቶስ ከኖረው ተግባራዊ ቅድስና በፍጹም የተለየ ነው። «ከክፉ እንድትጠብቃቸው እንጂ ከዓለም እንድታወጣቸው አልለምንህም» በማለት ነበር ጌታ ለተከታዮቹ የጸለየው (ዮሐ. 17፣15)። በዓለም እንኖራለን እንጂ የዓለም ተገዥዎች አይደለንም፤ በውጫዊ አካላችን ሳይሆን በውስጣዊ ሕይወታችን ከዓለም መለየት ይኖርብናል (ዮሐ. 17፣16)።

የመንፈሳዊ ኃይላችን ቅድስና በምንም ነገር እንዲጠላለፍ መፍቀድ የለብንም። ራሳችንን መስጠት ወይም ለአገልግሎት መለየት ከእኛ የሚጠበቅ ሲሆን፤ እኛን ከኃጢአት ነጻ ማውጣትና በቅድስና መጠበቅ ግን የእግዚአብሔር ድርሻ ነው። የእግዚአብሔር ፍላጎት ፍላጎታችን እንዲሆን፤ የእግዚአብሔር ፈቃድ የእኛም ፈቃድ እንዲሆን ሆነ ብለንና ፈቅደን መወሰን አለብን። አንድን ነገር ለማድረግ ወይም ላለማድረግ ግራ ሲገባን «ይህ ጉዳይ ኢየሱስ ክርስቶስን ያስደስተዋል? እርሱን ያስከብረዋል ወይስ ከእርሱ ፈቃድና ፍላጎት ጋር ይጋጫል?» በማለት ራሳችንን መጠየቅ ወደ ትክክለኛ ውሳኔ ያመጣል።

የምስኪኖች ሀብት

«... እንዲያው በደጋው ይዘድቃሉ» (ፎጢ 3፡24)

የእግዚአብሔር ጸጋ ወንጌል ለበለጠ መንፈሳዊ ረሃብና ጥማት መንፈሳችንን ይቀሰቅሳል፡፡ ይሁን እንጂ መንገዱ የጠበቅነውን ያህል ቀላል ሰላልሆነ ደግሞ አንድ ዓይነት ቅርታ ይሰማናል፡፡ ብዙዎቻችን ወደ ክርስቶስ ከመምጣትና የእርሱን ነጻ ስጦታ ከመቀበል ይልቅ የራሳችንን ብንሰጥ እንወዳለን፡፡ ይህ የሚያሳየው በውስጣችን ያለውን ትዕቢት ነው፡፡ በሰማዕትነት ለመሞት፣ ለአገልግሎት ለመሰጠት ወይም ደግሞ ማንኛውንም ነገር ለማድረግ ዝግጁ ልንሆን እንችላለን፡፡ የገሃነም ሞት የሚገባን ኃጢአተኞች እንደሆንንና በኢየሱስ ክርስቶስ የሚገኘውን ደኅንነት ማግኘት እንደሚገባን ሲነገረን ግን መቀበል ይከብደናል፡፡

በጥረታችን ወይም በልፋታችን ከእግዚአብሔር ምንም ነገር ማግኘት እንደማንችል መገንዘብ አለብን፡፡ የእግዚአብሔርን ስጦታ እንቀበላለን ወይም ደግሞ እንቀበልም፣ ምርጫው ይኸው ነው፡፡ ትልቅ መንፈሳዊ በረከት የምናገኘው ምስኪኖችና ራሳችንን መርዳት የማንችል ደካሞች እንደሆንን ስንቀበል ብቻ ነው፡፡ እዚያ ደረጃ ላይ ካልደረስን በቀር እግዚአብሔር ምንም ሊረዳን አይችልም፡፡ ለራሳችን የምንበቃና የእርሱ እርዳታ እንደማያስፈልገን የምናስብ እስከሆነ ድረስ ምንም ሊያደርግልን አይችልም፡፡ በድህነትና በምስኪንነት በር ወደ መንግሥቱ እንግባ፡፡ «ባለጸላች» እና «ብርቱዎች» እስከሆንን ድረስ እግዚአብሔር ብልጽግናችንና ጉልበታችን ሊሆንልን አይችልም፡፡ መንፈሳዊ ረሃብና ጥማት ሲኖረን ብቻ ነው መንፈስ ቅዱስን የምንቀበለው፡፡ የእግዚአብሔርን ባሕርይና ማንነት በልባችን የሚያትምልን መንፈስ ቅዱስ ነው፡፡ የኢየሱስ ክርስቶስ ሕይወት በውስጣችን ሲኖር ሕያዋን እንሆናለን፡፡ ከእኛ «በላይ» የነበረውን ነገር በእኛ «ውስጥ» ያደርገዋል፡፡ ከእኛ «በላይ» የነበረው ነገር በእኛ «ውስጥ» ከሆነ ደግሞ ኢየሱስ ወደሚገባበት የእግዚአብሔር መንግሥት መንፈሳችንን ከፍ ከፍ ያደርገዋል (ዮሐ 3፡5)፡፡

የክርስቶስ ልዕልና

«ስርሱ ያከብረኛል ...» (ዮሐ. 16፤14)

በዘመናችን ያሉት እንቅስቃሴዎች በአመዛኙ የአዲስ ኪዳንን እውነታ የሚያንጸባርቁ አይደሉም። ለመስቀሉ ሆነ ለኢየሱስ ክርስቶስ ሞት ስፍራ የሚሰጡ ሆነው አልተገኙም። እንዲሁ ብቻ ስለመንፈሳዊ እንቅስቃሴዎች ብዙ ይነገራል። በመሠረቱ ግን የዚህ ዓይነቱ ልምምድ መለኮታዊም ተአምራዊም አይደለም። ደሙንና የደሙን ኃይል ስለማያውጅ ተፈላጊውን ውጤት ሲያስገኝ አይታይም (ራዕ. 12፤11)። ስለሆነም መንፈስ ቅዱስ እውነተኛነቱን አይመሰክርለትም። ሰዎችም በመገረምና በአድናቆት «ይህ ሁሉን የሚችል አምላክ ሥራ ነው!» በማለት አይመሰክሩለትም። አዲስ ኪዳን ግን ከመጀመሪያ እስከ መጨረሻ የሚናገረው ስለ እግዚአብሔር ሥራ እንጂ ስለሌላ ነገር አይደለም።

አዲስ ኪዳን የሚያስተምረው ክርስትና ሙሉ በሙሉና በግል ለኢየሱስ ክርስቶስ የተሰጠ ሕይወት እንደሆነ ነው። ከዚህ የተለየ ክርስቲያናዊ ልምምድ በሙሉ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ምንም ግንኙነት የለውም። እርሱ በማይገዛበት ስፍራ ዳግም ልደትም ሆነ እውነተኛ መንፈሳዊ ልምምድ ሊኖር አይችልም። ብዙ መንፈሳዊ እንቅስቃሴዎች ኢየሱስ ክርስቶስን እንደ ምሳሌ ወይም እንደ አንድ የሃይማኖት መሥራች ብቻ ይመለከታሉ። አዲስ ኪዳን እንደሚያስተምረው ግን ከኢየሱስ ምሳሌነት ይልቅ አፃኝነቱ ይቀድማል። እርሱ ደኅንነት ራሱ ነው፤ እርሱ የእግዚአብሔር ወንጌል ነው!

ኢየሱስ፦ «የእውነት መንፈስ በመጣ ጊዜ...የከብረኛል» አለ (ዮሐ. 16፤13-14)። በአዲስ ኪዳን ለተገለጸው እውነት ራሴን ስስጥ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታን አቀበላለሁ። መንፈስ ቅዱስም በእኔ ወስጥ ሆኖ የኢየሱስን ሥራና ትምህርት በአዲስ ሁኔታ ይተረጎማልኛል። ኢየሱስ ክርስቶስ ያደረገውን ሁሉ መንፈስ ቅዱስ በሕይወቴ ማድረግ ይጀምራል።

«በእግዚአብሔር ጸጋ የሆንሁ እኔ ነኝ»

«... ነገር ግን በእግዚአብሔር ጸጋ የሆነሁ እኔ ነኝ፤ ስለኔም የተሰጠኝ ጸጋው ከንቱ ስዕነዝረም» (1ቆሮ. 15፣10)

ብዙ ጊዜ ስለድካማችን እናወራለን፤ ይህ ግን እግዚአብሔርን ያሳዝነዋል። በቂ ችሎታ የሌለን መሆናችንን እያሦን «ረስተኸናል ዘንግተኸናል» በማለት እያጉረመረምን እግዚአብሔርን በሐሰት እንከሰበዋለን። ለሰዎች ትህትና መስለው የሚታዩ ነገሮችን እስቲ ከእግዚአብሔር ዕይታ አንጸር የመመርመር ልማድ እናጸብር። የምንነጫነጫውና የምናጉረመርመው ተገቢ ባልሆነ ነገር እንደሆነ እንረዳለን። «ቅዱስ ወይም ጻድቅ ሰላይደለሁ ስለቅድስና ማውራት የለብኝም» እንላለን። እንዲህ ስንል ግን «ጌታ ሆይ፤ እኔን ማጸንና መቀደስ አትችልም» እያልነው እንደሆነ ዘንግተናል። እንዲህ ዓይነቱ ዝንባሌ ለሰዎች ትሕትና መስሎ ሊታያቸው ይችላል፤ ከእግዚአብሔር ዕይታ አንጸር ግን እርሱን አለማመን ነው።

አንዳንድ ጊዜ ደግሞ በእግዚአብሔር ፊት ትሑት የሆነ ነገር ለሰዎች ተቃራኒው መስሎ ሊታያቸው ይችላል። «እግዚአብሔር ሆይ፤ ሰላዳንኸኝና ስለቀደሰኸኝ አመሰግንሃለሁ» ስንል በእግዚአብሔር ፊት ፍጹም ትሕትናችንን እየገለጽን ነው። እግዚአብሔር የተናገረው እውነት እንደሆነና ሙሉ በሙሉ ራሳችንን ልንሰጠው ፈቃደኛነታችንን መናገራችን ነው። የምንናገረው በሰዎች ፊት ትሑት መስሎ ይታያቸው አይታያቸው ብዙ ሊያስጨንቀን አይገባም። በእግዚአብሔር ፊት ግን ምንጊዜም ቢሆን ትሑታን እንሁን፤ ሁሉ በሁሉ እንዲሆንልን እንፍቀድለት።

ከመሠረታዊው ነገር አንጸር አንድ ግላዊ ገብረትና ግንኙነት እንዲኖረን ብቻ ነው የሚያስፈልገው፤ ይኸውም በፃል ካዳንን ጌታና አዳኝ ጋር ብቻ ነው። ምንም ዓይነት ዋጋ የሚያስከፍል መስሎ ቢታይህም ይህን አጥብቀህ ያዝ፤ ሌሎችን ሁሉ ተዋቸው፤ በዚያን ጊዜ እግዚአብሔር ዓላማውን በሕይወትህ ይፈጽማል። የአንድ ሰው ሕይወት ለእግዚአብሔር በጣም ከፍተኛ ዋጋ አለው፤ ያም የአንተ ሕይወት ሊሆን ይችላል።

ሕግና ወንጌል

«ሕግን ሁሉ የሚጠብቅ ነገር ግን በእንዲ የሚሰናከሰ ማንም ቢኖር
በሁሉ በደስታ ይሆናል» (ዖሐ. 2፡10)

ይህን አድርግ ያንን አታድርግ የሚለው ግብረ ገባዊ ሕግ
የሰውን ልጅ ደካማነት ግምት ውስጥ አያስገባም። ይልቁንም ሙሉ-
በሙሉ ሕጉን እንድንፈጽም ነው የሚጠብቅብን። ለብርቱ ወይም
ለደካማው ተስማሚ እንዲሆን ከደረጃው ከፍ ወይም ዝቅ አይልም፤
በፍጹም የማይሻርና የማይለወጥም ዘላለማዊ ነው። ከእግዚአብሔር
የተሰጠው ግብረ ገባዊ ሕግ ድካማችንን ምክንያት በማድረግ ለደካማው
ደካማ ሆኖ አይቀርብም። ለዘመናትና ለዘላለም ያው ነው። ይህንን
ካልተረዳን ደግሞ መንፈሳችን ገና ሙት ነው ማለት ነው። ይህን
እውነት ስንገነዘብ ግን ሕይወታችን በሚያሳዝን ሁኔታ ይነሳል።

ጳውሎስ «እኔም ድሮ ያለ ሕግ ሕያው ነበርሁ፤ ትእዛዝ
በመጣች ጊዜ ግን ኃጢአት ሕያው ሆነ እኔም ሞትሁ» በማለት
የተናገረው ከዚህ የተነሣ ነበር (ሮሜ 7፡9)። ይህን እውነት ስንረዳ
የእግዚአብሔር መንፈስ በኃጢአታችን ይወቅሰናል። አንድ ሰው እዚህ
ደረጃ ላይ ካልደረሰ በቀር የክርስቶስ መስቀል ትርጉም በፍጹም
አይዝውም። ሰው በኃጢአት ሲወቀስ ይላቀቃል፤ ይፈራል፤ ተሰብስቦአትን
ይገነዘባል። «ከኃጢአት በታች ልሆን የተሸጥሁ የሥጋ ሃኝ» ይላል
(ሮሜ 7፡14)። እኔ በደለኛውና ኃጢአተኛው በራሴ ጥረት ከእግዚአብሔር
ጋር ምንም ግንኙነት ሊኖረኝ አይችልም። ከእግዚአብሔር ጋር ግንኙነት
ሊኖረኝ የሚችለው በአንድ መንገድ ብቻ ነው፤ እርሱም በኢየሱስ
ክርስቶስ ሞት በኩል ነው። ሕግን ስለፈጸምሁ ወይም ደግሞ ታዛዥ
ስለሆንሁ በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነትን አገኛለሁ የሚል
አስተሳሰባችንን አውጥተን መጣል አለብን። ለመሆኑ ከእኛ መካከል
የእግዚአብሔርን ሕግ መፈጸም የሚችል ማንነው!

ግብረ ገባዊ ሕግ «ይህን ከፈጸምህ ይህ ይሆንልሃል» የሚል
ቅድመ ሁኔታ አስከትሎ ነው የሚመጣው። ይህ ደግሞ ምን ያህል
ኃያል መሆኑን እንድንገነዘብ ያደርገናል። አንዳንድ ጊዜ «እግዚአብሔር
ታዛዥ ቢያደርገኝ ምናለበት» እንላለን፤ በሌላ ጊዜ ደግሞ ሕጉን
በተመለከተ እግዚአብሔር ምንም ነገር ባይጠይቀን እንወዳለን።
እግዚአብሔር ማንንም አያስገድድም። ሙሉ በሙሉ በእግዚአብሔር
ፈቃድ ውስጥ ስንሆን ማንኛውም ጫና ከላያችን ይነሳል። ሆኖ ብለንና
ፈቅደን ለእግዚአብሔር ለመታዘዝ ምርጫ ስናደርግ ሁሉን በሚችል
ኃይሉ ይረዳናል፤ አቅምና ጉልበት ይሆናል።

ክርስቲያናዊ ፍጹምና

«ስዩን እንዳገኘዉ ወይም ስዩን ፍጹም እንደሆነዉ ስደሰም» (ፊዕቡ. 3፡12)

የእግዚአብሔር ዓላማ እኛን ከእርሱ ጋር አንድ ማድረግ እንጂ የፍጹም ሕይወት ምሳሌዎች ማድረግ አይደለም። ስለ ቅድስና ሕይወት የሚያስተምሩ አንዳንድ ወገኖች ግን የእግዚአብሔር ዓላማ ሰዎችን ፍጹም ማድረግና በአንድ ስፍራ ማኖር እንደሆነ ነው የሚያስቡት። የዚህ ዓይነቱን አስተሳሰብ የምንቀበል ከሆነ የመቀደሳችን ዓላማ ለራሱ ለእግዚአብሔር ሳይሆን እርሱ በሕይወታችን ለሚሠራው ነገር ነው። እግዚአብሔር የዝላለችን ሊያደቅቀው ፈቃዱ ሆኖአል፡ (ኢሳ. 53፡10)። ታዲያ አስፈላጊ ሆኖ ካገኘው አንተንስ ለምን አያደቅቅህም? ይህ ከሆነ ደግሞ «መታመም የለብኝም ወይም ምንም ዓይነት ችግር ሊገጥመኝ አይገባም» ማለት እንዴት ይቻላል? እግዚአብሔር በሕይወትህ የሚገለጸው ስለቅድስና ሕይወት ባለህ አስተሳሰብህ ሳይሆን ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር በሚኖርህ ሕይወት ግንኙነት ነው። ብትታመም ወይም ሌላ ሌላ ብትሆን ዋናው ነገር ሕይወትህን ለእርሱ ስጥተህ መኖርህ ነው።

ክርስቲያናዊ ፍጹምነት ሰብዓዊ ፍጹምነት አይደለም። ክርስቲያናዊ ፍጹምነት ጥቃቅንና ተራ በሚመስሉን ጉዳዮች በሙሉ ከእግዚአብሔር ጋር ፍጹም የሆነ ኅብረት ማድረግ ማለት ነው። የኢየሱስ ክርስቶስን ጥሪ ስትቀበል የሚያጋጥም የመጀመሪያ ነገር የምታደርገው ሁሉ ትርጉም የለሽ ይሆንብሃል። በሁለተኛ ደረጃ ደግሞ ሌሎች ከአንተ የተሻለ ሕይወት መኖር የቻሉ ይመስልሃል። ከዚህም የተነሣ ለምን እኔስ እንደ እነርሱ አልሆንም? ለምን እግዚአብሔር ለሕይወቴ ያወጣቸውን መስፈርቶች በራሴ መንገድ ማሟላት አልሞክርም? ወደሚል አዝማሚያ ልታመራ ትችላለህ። በዚህ በኃጢአት በወደቀ ዓለም ውስጥ ይህ በፍጹም የማይቻል ነው። የተጠራሁት ከእግዚአብሔር ጋር ፍጹም የሆነ ኅብረት እንዲኖረኝ ነው። ይህ ደግሞ ለግሌ መደነቅን እንዲያተርፍልኝ ሳይሆን ሌሎች እግዚአብሔርን በሕይወቴ እንዲያዩና እርሱን እንዲናፍቁ ያደርጋል። ከሚገባ በላይ ስለራሴ ማሰቢ እግዚአብሔር እንዳይጠቀምብኝ ከፍተኛ መሰናክል ነው። እግዚአብሔር እኔን ፍጹም የማድረግ ዓላማ ለራሱ መጠቀሚያ እንድሆን እንጂ የፍጹምነት ምስል እንድሆን አይደለም። ስለሆነም ፈቃድና ዓላማውን በሕይወቴ ይፈጽም።

«በኃይልና በብርታት አይደለም»

«እምነታችሁም በእግዚአብሔር ኃይል እንጂ በሰው ጥበብ እንዳይሆን ቃሊም
ሰብከትም መንፈስንና ኃይሉን በመገለጥ ነበረ እንጂ በሚያባብሩ በጥበብ ቃል
ሰብከረሁ» (1ቆሮ. 2፻4)

፲፱ ንጌል ስንሰብክ በወንጌል ኃይል ምትክ የራሳችንን የደገንነት መንገድ የምንሰብክ ከሆነ ሰዎች ወደ ሐቁ እንዳይመጡ እንቅፋት እንሆንባቸዋለን። የራሳችንን የደገንነት መንገድ ለሌሎች ስንሰብክ እኛ ራሳችን በእምነት በእግዚአብሔር ላይ መመሥረታችን ጥያቄ ሊያሳድርብን ይገባል። ወንጌልን ለሰዎች ስትሰብክ ከአቀራረብህ ግልጽነት ይልቅ ይበልጥ ሊያሳስብህ የሚገባው በመንፈስ ቅዱስ የመደገፍና የመታመንህ ጉዳይ ነው። በፍጹም ልብህ በእግዚአብሔር ማዳን ኃይል ተደገፍ፤ በዚያን ጊዜ እርሱ የራሱን ሕይወት በሰዎች ውስጥ ያኖራል።

አንድ ጊዜ እውነት ላይ ከተመሠረትህ ምንም ሊያናውጥህ አይችልም። እምነትህ ልምምድ ላይ ከሆነ ግን ጽኑ መሠረት አይኖረውም። ያም ሆነ ይህ እግዚአብሔር ወይም የማዳኑ እውነት በፍጹም አይለወጥም። እምነትህ በዚያ ላይ ይሁን። ያኔ እግዚአብሔር አንደኛውን የሰው ሁሉ አንተም አትናወጥም። አንዴ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር እውነተኛ ግንኙነትን ከመሠረትህ ምንም የሚነቀንቅህ ነገር አይኖርም፤ የቅድስና ትርጉምም ይኸው ነው። ስለ ቅድስና ያለንን ሰብዓዊ አስተሳሰብ እግዚአብሔር በፍጹም አይቀበለውም፤ ቅድስናችን ራሱ መቀደስ እንዳለበት መዘንጋት የለብንም (ዮሐ. 17፻19)። እንደ ራሱ እጆችና እግሮች እንዲጠቀሙብኝ የተቀደሰ ሕይወቴን ለእግዚአብሔር መስጠት ይኖርብኛል።

የተቃውሞ ሕግ

«ደቦ በነሣው...» (ቴ.ሰ. 2፻7)

በተፈጥሮአዊውም ሆነ በመንፈሳዊው ዓለም ውጊያ የሌለበት ሕይወት በፍጹም የማይታሰብ ነው። በአካላችን፣ በአእምሮአችንና በመንፈሳዊ ሕይወታችን ምንጊዜም በማያቋርጥ ውጊያ ውስጥ ነን።

በአካሌና በዙሪያዬ ባሉት ነገሮች መካከል ሚዛናዊነት ሲኖር ጤነኛ እሆናለሁ። ጥሩ ጤና እንዲኖረኝ ተጽዕኖዎችን የሚቋቋም ኃይል በውስጤ ሊኖር ይገባል። በዙሪያዬ ያሉ ነገሮች የሚጠቅሙኝ በሕይወት እስካለሁ ድረስ ነው፤ ከሞትሁ በኋላ ግን እነዚያ በሕይወት ለመኖር ያስፈልጉኝ የነበሩ ነገሮች ሥጋዊ አካሌን ያበስብሱታል፤ ያፈርሱታል። በቂና ተመጣጣኝ ውስጣዊ ብርታት ካለኝ የጤንነት ሚዛኔ ይጠበቃል። በአእምሮአዊ ሕይወቴም ይኸው ነው። ንቁና ብርቱ አእምሮ የሚኖረኝ፣ የተለያዩ ውጊያዎችን የምቋቋምበት ብርታት ሲኖረኝ ነው። ይህ ውጊያ የአእምሮዬን ሚዛናዊነት ይጠብቃል።

ግብረ ገባዊ ሕይወቴን በተመለከተም ይኸው ነው። ግብረ ገባዊ ንጽሕናዬን የሚያዳክም ማንኛውም ነገር የቅንነቴ፣ የንጽሕናዬና የመልካምነቴ ጠላት ነው። ይህን በውስጤ ያለውን ጠላት የማሸንፈው በግብረ ገባዊ ሕይወቴ ላቅ ብዬ ስኝ ነው። ሞራላዊ ንጽሕና እንዲኖረኝ መዋጋት አለብኝ። ግብረ ገባዊ ወይም መልካም ሥነምግባር በድንገት ነገሮች አይደለም። በልፋት የሚገኝ ነው።

መንፈሳዊ ሕይወቴን በተመለከተም ይኸው ነው። ጌታ ኢየሱስ፡- «በዓለም ሳላችሁ መከራ አለባችሁ...» ብሎአል (ዮሐ. 16፣33)። መንፈሳዊ ያልሆነ ነገር ሁሉ ውድቀቴን ያፋጥናል። ይሁን እንጂ ከዚሁ ጋር አያይዞ «ነገር ግን አይዞለችሁ እኔ ዓለምን አሸንፈዋለሁ» ብሎአል። በእኔ ላይ የሚነሡ ነገሮችን ተዋግቼ ማሸነፍ መቻል አለብኝ፤ በዚህ ሁኔታ የቅድስና ሚዛኔ ይጠበቃል። እንዲህ ከሆነ ደግሞ የሚከሰቱ ተቃውሞዎች ደስ ያሰኙኛል።

ቅድስና ማለት በእኔ ተፈጥሮና በኢየሱስ ክርስቶስ በተገለጠው የእግዚአብሔር ሕግ መካከል ሚዛናዊነት ሲኖር ማለት ነው።

«የመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ»

«...ስኔ በዙፋኔ ብቻ ከለንተ እበሰጣለሁ...» (ዘፍ. 41፤40)

በውነቴን በእግዚአብሔር ሥልጣን ሥር የማስገዛት ኃላፊነት አለብኝ። ጳውሎስ «የእግዚአብሔርን ጸጋ አሳቃልልም» ይላል (ገላ. 2፤21 እ.መ.ት.)። እንዲሁም ሲል ጸጋው በሕይወቴ ፍሬ ዐልባ እንዲሆን አሳደርግም ማለቱ ነበር። የእግዚአብሔር ፍጽምና የማይወሰን ነው፤ የክርስቶስም ሰዎችን የማዳኑ ሥራ ለአንዴና ለዘላለም ተፈጽሞአል። ድኛለሁ፤ እንጂ ገና እየዳንሁ አይደለም። ደንኑነት የእግዚአብሔር ዙፋንን ያህል ዘላለማዊ ነው፤ እግዚአብሔር በውስጤ ያኖረውን ግን ሥራ ላይ ማዋል የእኔ ፈንታ ነው። «የራሳችሁን መዳን ፈጽሙ» (ፊልጵ. 2፤12) ሲል እግዚአብሔር በሰጠኝ የመጠቀም ኃላፊነት አለብኝ ማለቱ ነው። ሰዎች ሁሉ በሚያዩት ሁኔታ የክርስቶስ ሕይወት በሕይወቴ መታየት አለበት ማለት ነው። ሐዋርያው ጳውሎስ «ሥጋዬን እየጉሰምሁ አስገዛለሁ» ያለው በዚህ ምክንያት ነበር (1 ቆሮ. 9፤27)። እያንዳንዱ ክርስቲያን ሥጋውን ለእግዚአብሔር ማስገዛት ይኖርበታል። እግዚአብሔር «በመንፈስ ቅዱስ ቤተ መቅደስ» ላይ ሥልጣንን ሰጥቶናል፤ ይህም ሐሳቦቼንና ምኞቶቼን በሁሉ ያካትታል (1 ቆሮ. 6፤19)። ለእነዚህ ነገሮች ኃላፊነት አለብኝ፤ ተገቢ ላልሆነ ነገር መገዛት የለብኝም። ብዙዎቻችን ግን ከራሳችን ይልቅ በሌሎች ላይ ስንፈርድ ጨካኞች ነን። በሌሎች ሕይወት የምንጠላውን ነገር በራሳችን ሕይወት ስናየው ግን የተለያየ ሰበብ በመስጠት አቅልለን ልንመለከተው እንፈልጋለን።

ጳውሎስ «ወንድሞች ሆይ፤ ሰውነታችሁን ...ሕያው መሥዋዕት አድርጋችሁ ታቀርቡ ዘንድ ...እለምናችኋለሁ» ይላል (ሮሜ 12፤1)። ሰውነቴ የእርሱ ቤተ መቅደስ እንዲሆን ከጌታ ጋር መስማማት ይኖርብኛል። አንድ ጊዜ ከጌታ ጋር ከተስማማሁ ደግሞ ሰውነቴን በተመለከተ ሕጉ የሚጠይቀው ነገር በሙሉ በዚህ እውነት ይጠቃለላል። ሰውነቴ «የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ» ነው።

«ቀስቲን በደመና አድርጌአለሁ»

«ቀስቲን በደመና አድርጌአለሁ፤ የቃዕ ኪዳነም ምዕከት በእነዚህ በምድር መካከል ይኖራል» (ዘፍ. 9፣13)

በዎች ሁሉ ከእርሱ ጋር ትክክለኛ ግንኙነት እንዲኖራቸው የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው፤ የቃል ኪዳን ዓላማም ይህን ማስፈጸም ነው። ሰዎች ደኅንነትን የማያገኙት ለምንድን ነው? እግዚአብሔር ለደኅንነታችን የሚያስፈልገውን ሁሉ አዘጋጅቶአል፤ ለመዳን የሚያስፈልገውን ሁሉ ፈጽሞአል፤ ሰው ግን እዚያ ትክክለኛ ግንኙነት ውስጥ መግባት አለበት። እግዚአብሔር በጸሎት የምንለምነውን ሁሉ የማያደርገው ለምንድን ነው? እግዚአብሔር የለመንነውን ሁሉ አድርጎአል፤ ጥያቄው ግን እኔ እዚያ ትክክለኛ የቃል ኪዳን ኅብረት ውስጥ ገብቻለሁን? የሚል ነው። የእግዚአብሔር በረከቶች ሁሉ ተፈጽመዋል፤ ይሁን እንጂ በቃል ኪዳን መሠረት ላይ ከእርሱ ጋር ትክክለኛ ግንኙነት ከሌለኝ በቀር እነዚያ በረከቶች የእኔ ሊሆኑ አይችሉም።

እግዚአብሔር አንድ የሚታይና የሚጻሰስ ነገር እስኪያደርግ ድረስ መጠበቅ በእርሱ አለማመን ማለት ነው። እግዚአብሔርን ካሳየሁ በቀር አላምንበትም ማለት ነው። በእግዚአብሔርና በሰው መካከል ላለው ግንኙነት መሠረቱ እርሱ የሚያደርግልን ወይም የማያደርግልን ነገሮች አይደሉም። ግንኙነታችን በፍጹም በዚህ የተመሠረተ አይደለም። እግዚአብሔር ለሰው ቃል ኪዳን ለመግባት እርምጃ እንደ ወሰደ ሁሉ፤ እኛም የሥጋና የሰሜት ከሆነ ነገር መውጣት ይኖርብናል። በእርግጥ በእግዚአብሔር ብቻ ነው የምናምነው? ብዙ ጊዜ ግን እምነታችን በሰሜቶቻችን ላይ ነው። እግዚአብሔር አንድ ነገር በእጄ ካሳሰጩበት በቀር በእርሱ ማመን ይከብደኛል። የምፈልገውን ሳገኝ ደግሞ «አሁን አምናለሁ» አላለሁ፤ ይህ ግን እውነተኛ እምነት አይደለም። እግዚአብሔር «ወደ እኔ ዘወር በሉ ትድኑማላችሁ» ነው ያለው (ኢሳ. 45፣22)።

በቃል ኪዳን መሠረት ላይ ከእግዚአብሔር ጋር ውል ካደረግሁ ምንም የእኔ የሆነ ነገር አይኖርበትም። ከዚህ ይልቅ ከእግዚአብሔር ጋር የተሟላ ኅብረት ይኖረኛል፤ ሕይወቴ ይለወጥና ሰላምና ደስታ ያንጸባርቃል።

ንስሐ

«እንደ እግዚአብሔር ፈቃድ የሆነ ጎዘን ...ወደ መዳን የሚያደርሰውን ንስሐ
ያደርጋል፤ ...» (2 ቅር. 7፡10)

በኃጢአት ወይም ስለ ኃጢአት መወቀስ ምን ማለት እንደሆነ ሁሉም ሰው የሚረዳው ነገር አይደለም። የእግዚአብሔርን ባሕርይ ወይም ማንነቱን ማወቅ የምንጀምረው መንፈስ ቅዱስ ስለኃጢአታችን ሲወቅሰን ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ሲያስተምር መንፈስ ቅዱስ ሲመጣ ሰዎችን ስለ ኃጢአታቸው እንደሚወቅሳቸው ተናግሮአል (ዮሐ. 16፡8)። መንፈስ ቅዱስ የአንድን ሰው ኃጢአት ሲያሳየውና በእግዚአብሔር ቅድስና ፊት ሲያቀርበው ይበልጥ የሚያስጨንቀው ከሰዎች ጋር ያለው ግንኙነት ሳይሆን ከእግዚአብሔር ጋር ያለው ግንኙነት ነው። ለዚህም ነው ዳዊት «አንተን ብቻ በደልሁ በፊትህም ክፋትን አደረግሁ» የሚለው (መዝ. 51፡4)። ስለኃጢአት መወቀስና የኃጢአትን ይቅርታ ማግኘት በጣም የተያያዙ ነገሮች ናቸው፤ አንድን ሰው ቅዱስ የሚያደርገው የኃጢአት ይቅርታን ሲያገኝ ነው። ኃጢአቱ ይቅር መባሉን የሚያሳየው በእግዚአብሔር ጸጋ ቀድሞ የሚያደርጋቸውን ክፉ ነገሮች በመተውና መልካሙን በማድረግ ነው። እውነተኛ ንስሐ «በእርግጥ በድያለሁ፤ ኃጢአት ሠርቻለሁ» እንዲል ያደርገዋል። እግዚአብሔር በሕይወቱ እየሠራ እንደሆነ ምልክቱ ከልቡ ይህን ማለት ሲችል ነው። ከዚህ ያነሰ ከሆነ ግን ሰውየው ስላለፈ ስሕተቱ እየተጸጸተ ብቻ እንደሆነ ነው የሚያመለክተው።

ሰው ወደ እግዚአብሔር መንግሥት የሚገባው በንስሐ በር ነው። ይህ ደግሞ የእኛ የሆነውን «መልካም» ነገር ዋጋ ቢስ ሊያደርገው ስለሚችል ሊያምም ይችላል። መንፈስ ቅዱስ በግለሰቡ ሕይወት የእግዚአብሔርን ልጅ ሕይወት መሳል የሚጀምረው በዚህ ውስጣዊ ሕይወት ትግል ሲያልፍ ነው (ገላ. 4፡19)። ቅድስና ንስሐን ተከትሎ የሚመጣ ነገር ነው። እንደ እውነቱ ከሆነ የክርስትና ሕይወት መሠረቱ ንስሐ ነው ማለት ይቻላል። ንስሐ እኛ የምንፈጥረው ነገር ሳይሆን፤ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታ ነው። ፒዩሪታንስ በመባል ይታወቁ የነበሩ ክርስቲያን ወገኖች «እግዚአብሔር ሆይ፤ ስለ ኃጢአታችን ማንባትን ሰጠን?» የሚል ጸሎት ያዘወትሩ ነበር። የንስሐን ዋጋ ወይም ጥቅም ካልተረዳን በኃጢአት እንኖራለን። የንስሐ ሕይወትን መለማመድ አቋርጦህ ከሆነ ራስህን መርምር።

አድልዎ የሌለበት የእግዚአብሔር ኃይል

«ሰነድ ጊዜ በማቅረብ የሚቀደሱትን የዘላለም ፍጹማን ስድርገሰቸዋል» (ዕብ.

10፡14)

ሰላ ኃጢአታችን ስለተጸጸትን ብቻ የኃጢአት ስርዮትን እንደምናገኝ የምናስብ ከሆነ የእግዚአብሔር ልጅን ደም እያቃለልን ነው ማለት ነው። እግዚአብሔር ኃጢአታችንን ይቅር የሚለን በኢየሱስ ክርስቶስ ሞት አማካይነት ነው። ንስሐ ማድረጋችን የማያመለክተው የኢየሱስ ክርስቶስን ቤዛነት ሞት መቀበላችንን ነው። የኃጢአት ስርዮትና ቅድስናችን ግን በኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ነው። እርሱ «ጥበብና ጽድቅ፣ ቅድስናም ቤዛነታችንም» ነው (1ቆሮ. 1፡30)። ኢየሱስ ክርስቶስ እነዚህን ነገሮች ሁሉ እንደሆነልን ስንቀበል በሁኔታዎች የማይገደብ ደስታ ሕይወታችንን ይሞላዋል።

ማንም እንሁን ምንም ከእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ግንኙነት ሊኖረን የሚችለው በኢየሱስ ክርስቶስ ሞት በኩል ነው። ይህ ደግሞ ነጻ የእግዚአብሔር ስጦታ እንጂ የጥረታችን ውጤት አይደለም። እግዚአብሔር እንዲያድነን ብዙ እንጸልይና እንጸም ይሆናል፤ ለኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል ቦታ የማይሰጥ ጸምና ጸሎት ግን የትም አያደርስም። ኢየሱስ አንድ በር ከፍተልን እያለ ሌላ በር የማንኳኳት ያህል ነው። አንዳንድ ሰዎች ኃጢአተኝነታቸውን መቀበል ክብራቸውን የሚነካ ይመስላቸዋል፤ ስለሆነም በሌላ በር በኩል መምጣት ይሞክራሉ። በጴጥሮስ አማካይነት እግዚአብሔር ሲናገር ግን «መጻንም በሌላ በማንም የለም» ይለናል (ሐዋ. 4፡12)። የእግዚአብሔር ጭካኔ የመሰለን ነገር ውሎ አድሮ እግዚአብሔር ፍቅርና ርኅራኄ የሚገለጥበት እንደሆነ ግልጽ ይሆንልናል። ወደ እግዚአብሔር መንግሥት የሚያስገባው በር ለማንኛችንም ቢሆን ነጻ ነው «በደሙ የተደረገ ቤዛነታችንን አገኘን» (ኤፌ. 1፡7)። ከኢየሱስ ክርስቶስ ሞት ጋር መተባበር ማለት እርሱ ለማይፈቅደው ነገር ሁሉ መሞት ማለት ነው።

መጥፎ የነበሩ ሰዎችን ጥሩ ሰዎች በማድረግ እግዚአብሔር ጻድቅ ነው። እግዚአብሔር ኃጢአተኛን ባለበት ሁኔታ ጻድቅ ነህ አይለውም። በኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል በኩል የሚገኘው የኃጢአት ስርዮት እግዚአብሔር ኃጢአተኞችን የሚያድንበት መንገድ ነው።

የተፈጥሮአዊው ባሕርያችን ተቃውሞ

«የክርስቲያን ሊዮስስም የሆኑት ሥጋን ከከፍ መሻፋና ከምቅቱ ጋር ሰቀሱ» (ገላ. 5፤24)

ተፈጥሮአዊ ሕይወታችን በራሱ ኃጢአተኛ አይደለም። ነገር ግን በማንኛውም መልኩ ቢሆን ኃጢአትን መተው አለብን፤ ከኃጢአት ጋር ምንም ዓይነት ግንኙነት ሊኖረን አይገባም። ኃጢአት የገነኘም ነው፤ የዲያብሎስ ነው። እንደ እግዚአብሔር ልጅነቴ ደግሞ እኔ የእግዚአብሔር ነኝ፤ የመንግሥተ ሰማይ ነኝ። ጥያቄው ኃጢአትን የመተው ወይም ያለመተው ጉዳይ አይደለም፤ ዋናው ነገር መብቴ ነው የምለውን ነገር መተው ነው፤ እንግዲህ ውጊያው መካሄድ ያለበት እዚህ ላይ ነው። ብዙ ጊዜ የእግዚአብሔር ከሆነ ነገር የሚያሰናክሉን ከሥጋ አንጻር መልካምና ጨዋ የሚመስሉን ነገሮች ናቸው። የራሳችን የሆነ ግብረ ገባዊ ብቃታችንና መልካም ነገራችን ለእግዚአብሔር መገዛትን እንደማይፈልግ አንድ ጊዜ ከተረጸን በኋላ በነፍሳችን ውስጥ ከፍተኛ ውጊያ ይጀመራል። አስቀያሚ፣ ክፉና ስሕተት ለሆነ ነገር የምንከራከር በጣም ጥቂቶች ነን፤ መልካም ብለን የያዝነው ነገር እንዲነካብንም ግን እንፈልግም። ብዙ ጊዜ ችግራችን መልካም ከምንለው ነገር ነው የሚነሳው፤ የእኛ መልካም ነገር፣ ብልጫ ካለው የእግዚአብሔር መልካም ነገር ጋር ይጋጫል። ወደ ክርስቶስ ለመምጣት ከፍተኛ ችግር የሚገጥማቸው በሞራላዊ ሕይወታቸው የላቁና የተሻሉ መስለው የሚታዩ ሰዎች ናቸው። «የክርስቶስ ሊዮስስም የሆኑት ሥጋን ከከፍ መሻፋና ከምቅቱ ጋር ሰቀሉ።» ተፈጥሮአዊ ሕይወታችን የሚያስከፍለው ዋጋ አንድ ወይም ሁለት ተብሎ የሚቆጠር አይደለም፤ የሚያስከፍለው ሁሉንም ነው። «ሊከተለኝ የሚወድ ቢኖር ራሱን ይካድ...» ብሎ ነው ኢየሱስ ያስተማረው (ማቴ. 16፤24)። ያም ማለት መብቴ ነው የሚለውን ነገር መካድ አለበት ማለት ነው፤ እዚህ ደረጃ ከመድረሱ በፊት ግን ኢየሱስ ማን መሆኑን ማወቅ ይኖርበታል። የራሱን ለሆነው፣ መብቴ ነው ለምትለው ነገር እርምህን ለማውጣት መዘጋጀት ይኖርብሃል።

ተፈጥሮአዊው ሕይወታችን በራሱ ኃጢአተኛ እንዳልሆነ ሁሉ፣ መንፈሳዊም አይደለም፤ መንፈሳዊ የሚሆነው የእርሱ የሆኑ ነገሮችን መሥዋዕት አድርጎ ሲያቀርብ ነው። ሆኖ ብለን በዓለማዊ ተፈጥሮአዊውን እኛነታችንን መሥዋዕት አድርገን የማናቀርብ ከሆነ ግን፣ መለኮታዊ የሆነው ነገር በባሕርያችን አይገለጽም። ይህን ለማድረግ ደግሞ ምንም አቋራጭ መንገድ የለም። ይሁን እንጂ ይህን ማድረግ የምንችልበት መንገድ ሁሉ ተዘጋጅቶልናል። ጉዳዩ የመጸለይ ሳይሆን፣ ሕይወታችንን መሥዋዕት አድርገን የማቅረብና የእርሱን ፈቃድ የመፈጸም ጉዳይ ነው።

ተፈጥሮአዊውን መሠዋት

«ሰንዳ ከባርያዶት ስንዴም ከጨዋዶት የሆኑ ሁለት ሷጆች ስለብርሃም
ስንደነበረት ተፀፎለሷ» (ገላ. 4፡22)

በዚህ ምዕራፍ የጳውሎስ ርእሰ ጉዳይ ኃጢአት አይደለም፤ ርእሰ ጉዳይ አድርጎ የያዘው ተፈጥሮአዊውን ለመንፈሳዊው ማስገዛት ነው። ተፈጥሮአዊው ለመንፈሳዊው የሚገዛው መሥዋዕት አድርገን ሰናቀርበው ነው። እዚህ ውሳኔ ላይ ካልደረስን በቀር ሕይወታችን የተከፋፈለ ሕይወት ይሆናል። ተፈጥሮአዊ ሕይወታችንን መሥዋዕት አድርገን እንድናቀርብ እግዚአብሔር የሚጠይቀን ለምንድንነው? በመሠረቱ፤ የመጀመሪያው የእግዚአብሔር ዓላማ ሕግን በመፈጸም ተፈጥሮአዊው መንፈሳዊ እንዲሆን ነበር። ተፈጥሮአዊውን መሥዋዕት አድርገን እንድናቀርብ ያስፈለገው በኃጢአት ምክንያት ነው።

አብርሃም ይስሐቅን መሥዋዕት አድርጎ ከማቅረቡ በፊት እስማኤልን መሥዋዕት አድርጎ ማቅረብ ነበረበት (ዘፍ. 21፡8-14)። አንዳንዶቻችን ግን ተፈጥሮአዊውን መሥዋዕት አድርገን ሳናቀርብ ለእግዚአብሔር መንፈሳዊ መሥዋዕት ለማቅረብ እንፈልጋለን። እንደ እውነቱ ከሆነ ግን «ሕያውና ቅዱስ መሥዋዕት» አድርገን ሰውነታችንን ካቀረብን በኋላ ነው መንፈሳዊ መሥዋዕት ማቅረብ የምንችለው (ሮሜ 12፡1)። ስለዚህ መቀደስ ማለት ከኃጢአት ነጻ መሆን ብቻ ሳይሆን፤ ለደኅንነቱ ለምላክ ራሴን መስጠትና የሚጠይቀውን ዋጋ ሁሉ መክፈል ማለት ነው።

ተፈጥሮአዊውን ለመንፈሳዊው ካሳስገዝን ምንጊዜም ቢሆን በሕይወታችን ውጥረትና ግጭት ይኖራል። ይህ ደግሞ በቁጥጥር ሥር ያልዋለ መንፈሳዊነት ውጤት ነው። ብዙ ጊዜ ስሕተት የምንፈጽመው ሰውነታችንን፤ ግብረ ገባዊ ሕይወታችንን ወይም አእምሮአችንን ማስገዛት ስለማንፈልግ ነው። ምናልባትም «ራስን ስለመግዛት ናስተማረኝ ስለሌለ ነው» የሚል ምክንያት ታቀርብ ይሆናል። እንግዲያውስ አሁን ራስህን አስገዛ፤ እንደዚያ ካላደረግህ መንፈሳዊ ሕይወትህ ይመሰቃቀላል። ሥጋችን እንዲሠለጥንብን እስከፈቀድንለት ድረስ እግዚአብሔር ከእኛ ጋር ምንም ጉዳይ አይኖረውም። ሥጋችንን ስናስገዛው ግን እግዚአብሔር የሰጠን ተስፋ ሁሉ በሕይወታችን ይፈጸማል፤ በምድረ በዳ ምንጭና ለም መሬት ይሆንልናል (ዘፍ. 21፡15-19)።

ግለኝነት

«ሲያሱስ በደቀ መዛሙርቱ ስንዲህ ስለ:- ስኒን መከተሷ የሚወድ ቢኖር ራሱን ይካድ...» (ማቴ. 16፣24)

ግለኝነት ውስጣዊ መንፈሳዊ ሕይወታችን የሚሸፈንበት ጠባር ሽፋን ነው። ግለኝነት ሌሎችን ያርቃል፤ ከሌሎች ይለያል። ግለኝነት የሕፃንነት ዓይነተኛ ባሕርይ ነው። እንዳንድ ጊዜ ግለኝነት መንፈሳዊነት ይመስለናል፤ ከዚህም የተነሣ ራሳችንን ከሌሎች እናርቃለን። እግዚአብሔር ግላዊ ሕይወትን የሰጠን መንፈሳዊ ሕይወታችንን እንድንጠብቅበት ነው፤ ይሁን እንጂ በመንፈሳዊ ሕይወታችን ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት ለማድረግ እንዲያስችለን ግለኛ ነገራችን ለእግዚአብሔር መገዛት አለበት። ፍላጎት ራሱን በፍቅር ሸፍኖ እንደሚቀርብ ሁሉ ግለኝነትም ራሱን ለመሰወር በመንፈሳዊነት ይሸፈናል። እግዚአብሔር ሰውን የፈጠረው ለራሱ ነበር፤ ግለኝነት ግን የሰውን ልጅ ለራሱ ዓላማ መጠቀሚያ ያደርገዋል።

የግለኝነት ባሕርይ ራሱ ለራሱ እበቃለሁ፤ የራሴን መንገድና ፈቃድ መከተል አለብኝ የሚል ነው። ከምንም ይልቅ የመንፈሳዊ ሕይወታችን እድገት የሚገታው ግለኛ ፍላጎታችንና መንገዳችንን በመከተላችን ነው። «ይህን አልቀበልም ይህን አላምንም» የምንለው ግለኝነታችንን ስለሚጋፋብን ነው፤ ግለኝነት ማንንም አያምንም። መንፈሳችን ግን ለማመን ፈቃደኛ ነው። የእግዚአብሔር መንፈስ በሕይወታችን ሲሠራ ማስተዋል አለብን። እግዚአብሔር አንድ ውሳኔ ላይ ሲያደርስን ግለኝነታችንን ሊያስጨርስን ይፈልጋል። ጠባሩ የግለኝነታችን ቅርፊት ሲሰበር፤ ከውስጥ እውነተኛ መንፈሳዊ ሕይወት ይወጣል። ከወንድምህ ጋር እርቅ እንዳይኖርህ የሚያደርግ ግለኛ የመሆን ፍላጎትህ ነው (ማቴ. 5፣23-24)። እግዚአብሔር ከእርሱ ጋር ኅብረት እንዲኖርህ ይፈልጋል፤ ይሁን እንጂ መብቱ ነው፤ የግሌ ነው የምትለውን ለመተው ፈቃደኛ ካልሆንህ ግን ሊረዳህ አይችልም። «ራሱን ይካድ...» ሲል ግለኝነቱን፣ መብቱን ይካድ ማለቱ ነው። በዚያን ጊዜ መንፈሳዊ ሕይወታችን የሚያድግበትና የሚዳብርበት ምቹ ሁኔታ ይፈጠራል።

ሰብዕናችን

«ስኛም ለንድ ስንደሆንን ለንድ ዳሆን ዘንድ...» (ዮሐ. 17፣22)

ከሌሎች ልዩ የሚያደርገን እግዚአብሔር ለእያንዳንዳችን የሰጠን ሰብዕና ነው። ይህ ሰብዕናችን እጅግ ሰፊ ከመሆኑ የተነሣ ልንመረምረው ሆነ ልናውቀው አንችልም። በባሕር መካከል ያለ ደሴት የአንድ ግዙፍ ተራራ ጫፍ ሊሆን ይችላል፤ ሰብዕናችን ልክ እንደዚያ ደሴት ነው። ጥልቅ እኛነታችንን አናውቀውም፤ ስለዚህም ልንመዝናውና ልንለካው አንችልም። ትክክለኛ ሰብዕናችንን የሚያውቅና የሚረዳ ፈጣሪያችን ብቻ ነው።

ግለኝነት የውጫዊው ሰው ባሕርይ መግለጫ እንደሆነ ሁሉ፤ ሰብዕናችን ደግሞ የውስጣዊ መንፈሳዊ ሰው መግለጫ ባሕርይ ነው። የውስጣዊ መንፈሳዊ ሕይወታችን ባሕርይ የሚንጸባረቀው በሰብዕናችን ነው። ጌታን የምናውቀው በግለኝነቱ ወይም ራሴ ለራሴ እበቃለሁ በሚል ባሕርይ ሳይሆን ከአባቱ ከእግዚአብሔር ጋር በነበረው ፍጹም ኅብረት ነው፤ «እኔና አብ አንድ ነን» ያለውም ከዚህ የተነሣ ነው (ዮሐ. 10፣30)። እውነተኛ ሰብዕናችንን የምናውቀው ከሌላው ሰው ጋር በሚኖረን ግንኙነት ነው። ፍቅር ወይም የእግዚአብሔር መንፈስ አንድን ሰው ሲገዛው ሕይወቱ ይለወጣል፤ ስለዚህም የምናረው ለግሌ ነው የሚለው ነገር አይኖረውም። «እኛም አንድ እንደ ሆንን አንድ ይሆኑ ዘንድ» ሲል ጌታችን የተናገረው ስለግላዊ ነገራችን ሳይሆን ስለጠቅላላ ሁለንተናችን ነው። ግላዊ ባሕርይህን ለእግዚአብሔር ካስገዛህ፣ እውነተኛ ሰብዕናህ ለእግዚአብሔር እሺ ይላል። ኢየሱስ ክርስቶስ ሁለንተናህን ነጻ ስለሚያወጣ፤ ሌላው ቀርቶ ግላዊነትህ እንኳ ይለወጣል። ይህ ለውጥ የሚመጣው በፍቅር ነው፤ ፍቅር ሙሉ በሙሉ ራሳችንን ለክርስቶስ እንድንሰጥ ያደርጋል። አንድ ሰው ከሌሎች ጋር እውነተኛ ኅብረት ሲኖረው ውጤቱ ሞልቶ የሚፈስስ ፍቅር ይሆናል።

የምልጃ ጸሎት

«ሳይታከቱም ዘወትር ሲዘባዩ ስንዳገባችው የሚሠራ ምላሴ ሃገራችው» (ቡቃ. 18፣1)

ኢየሱስ በመስቀል ላይ የፈጸመው ቤዛነት እውነት መሆኑን የማናምን እስከሆነ ድረስ እንደሚገባን ለሌሎች መማለድ አንችልም። የምልጃ ጸሎታችን ተራ ሰብዓዊ ርኅራኄ ከመሆኑም በላይ ባለብት ሁኔታ ረክተው ይቀመጣሉ እንጂ እግዚአብሔር እንዲነካቸው አያዘጋጃቸውም። እውነተኛ ምልጃ ስለ ሰዎች ወይም ስለሁኔታዎች ያለን ዝንባሌ የራሱ የእግዚአብሔርን ዓይነት ግንዛቤ እስከሆነ ድረስ በጸሎት አፈቱ መቅረብ ማለት ነው። ምልጃ ማለት «በክርስቶስ መከራ የጐደለውን» መሙላት ማለት ነው (ቂላ. 1፣24)። ተገቢ በሆነ ሁኔታ ለሌሎች የሚማልጹ ብዙ ሰዎች አለመኖራቸውም በዚህ ምክንያት ነው። አንዳንድ ሰዎች «መማለድ ማለት ራስን በምንማልድለት ሰው ስፍራ ማኖር ማለት ነው» የሚል አስተሳሰብ አላቸው፤ ይህ ግን ትክክል አይደለም። መማለድ ማለትም ሰዎችን ወይም ሁኔታዎችን ከእግዚአብሔር ዕይታ አንጻር ማየት ማለትም በእግዚአብሔር አእምሮ ስለእነርሱ ማሰብ ማለት ነው።

ለሰዎች ስትጸልይ እግዚአብሔር ከሚያስፈልግህ በላይ ስለሕይወታቸው እንዲገልጽህ መጸለይ የለብህም። እግዚአብሔር እንድታውቅ ከመደበው በላይ ካወቅህ ሰዎች ያለብት ሁኔታ ከሚገባ በላይ ስለሚያሳስብህ መጸለይ አትችልም።

ነገሮችን ሁሉ በእግዚአብሔር ዓይን ማየት እንድንችል ከእርሱ ጋር የጠበቀ ኅብረትና ግንኙነት ሊኖረን ይገባል፤ እኛ ግን ይህን ችላ በማለት ምልጃን እንደ ራሳችን ሥራ እንመለከተዋለን። ለሌሎች ስንማልድ የእግዚአብሔር ኃይል በእኛ በኩል እንዲያልፍ ራሳችንን ነጻ እንደርጋለን፤ ስለዚህም ሥራው የእኛ ሥራ አይደለም ማለት ነው።

ለሌሎች ስንማልድ ባለብት ሁኔታ ነገር እንዲስተካከልላቸው ሳይሆን የራሱ የእግዚአብሔር ሕይወት እንዲነካቸው ነው ልንጸልይላቸው የሚገባን። ልንጸልይላቸው ከሚገባን የተለያዩ ሰዎች ጋር እግዚአብሔር በተለያየ ሁኔታ ያገኘናል፤ እኛ ግን ጉዳዩን ከአእምሮአችን አውጥተን እንጥለዋለን። ክርስቶስ በመስቀል ላይ በፈጸመው ቤዛነት ተመሥርተን በንጸልይ እግዚአብሔር ሰዎችንና ሁኔታዎችን ይለውጣል፤ ምናልባትም ባንማልድ ኖሮ ምንም ለውጥ ሳይኖር ይችል ነበር።

ግሩም የሆነ ሕይወት

«ስላምን ስትወቅሩኝ ስላላችኋለሁ፤ ስላላችኋለሁ፤ እኔ የምሰጣችሁ ዓለም
ስንደሚሰጥ ስደደበም። ልባችሁ ስደታወክ ስደፍራም» (ዮሐ. 14፣27)

በግል ሕይወታችን አስቸጋሪ ሁኔታዎች ሲገጥሙን ወቀሳውን በእግዚአብሔር ላይ እናደርጋለን። ስለሁኔታዎች ወይም ስለሕይወታችን እግዚአብሔርን መውቀሳችን ከመታዘዝ ይልቅ አለመታዘዝን ለመምረጣችን ዓይነተኛ ማስረጃ ነው። ያልታዘዝንበትን ነገር ስንተወው ግን ነገሮች የብርሃንን ያህል ግልጽ ይሆኑልናል። ለሁለት ጌቶች ማለትም ለእግዚአብሔርና ለራሳችን ፍላጎት ተገዢዎች እስከሆንን ድረስ ሕይወታችን ችግር ላይ ይወድቃል፤ ውጤቱም የበለጠ ጥርጥርና ግራ መጋባት ይሆናል። ሙሉ በሙሉ በእግዚአብሔር መታመን አለብን፤ እዚያ ደረጃ ላይ ከደረስን ደግሞ የክርስትና ሕይወትን ያህል ቀላልና አስደሳች ሕይወት አይኖርም።

ለእግዚአብሔር የመታዘዝ ሕይወት ምልክቱ በውስጥህ ሞልቶ የሚፈሰስ ሰላም ነው። እንዲህ ያለው ሰላም ዓለም የሚሰጠው ዓይነት ሰላም ሳይሆን አእምሮን ሁሉ የሚያልፍ የክርስቶስ ሰላም ነው። ሕይወትህ ሰላም የለሽና ቅብዝብዝ ከሆነ ሰላምህ እስኪመለስ ድረስ ረጋ በል፤ ወይም ደግሞ ምክንያቱን ለማወቅ ሞክር። የምትንቀሳቀሰው በራስህ መንገድ ከሆነ፤ ወይም ደግሞ ሥራህ ሁሉ የሰዎችን ትኩረት ለመሳብ ከሆነ፤ በሕይወትህ የክርስቶስ ሰላም አይኖርህም። ይህ ደግሞ በእግዚአብሔር መታመንህን ሆነ ከእርሱ ጋር ኅብረት እንዳለህ አያሳይም። ሰላም የመንፈስ ቅዱስ ፍሬ ነው፤ ሰላም በራስህ ውሳኔ የሚገኝ ነገር አይደለም።

ጥያቄዎችን ማብዛት ያለመታዘዝ ውጤት ነው። በመታዘዝ ሕይወት እስከሆንን ድረስ ግን ችግሮች ቢኖሩ እንኳ ከእግዚአብሔር ጋር ያለንን ግንኙነት ማናጋት አይችሉም፤ ይልቁንም ስለእግዚአብሔር ሌላ ተጨማሪ እውነት እንድንረዳ ምክንያት ይሆኑልናል። በእግዚአብሔርና በእኛ መካከል ጣልቃ የሚገባ ማንኛውም ችግር ያለመታዘዝ ውጤት እንደሆነ ያለጥርጥር መቀበል ይኖርብናል። ለእግዚአብሔር እየታዘዝን የሚመጡ ችግሮች ሁሉ አባታችን ስላለንበት ሁኔታ እንደሚያውቅና እንደሚጠነቀቅልን በማሰብ በእርሱ ደስ እንዲለን ያደርጋሉ።

«የማያሳፍር ሠራተኛ»

«የስውነትን ቃል በቀንነት የሚናገር የማያሳፍርም ሠራተኛ ሆነህ የተፈተነውን ራስህን ስስግዚህብሐር ሲታቀርብ ትጋ» (ጊዢሞ. 2፡15)

እምነትህን በሚገባ መግለጽና ማብራራት የማትችል ከሆነ እንደዚያ ማድረግ እስክትችል ድረስ በትጋት መሥራትና ማጥናት ይኖርብሃል። እምነትህን በሚገባ መግለጽና ማብራራት እስካልቻልህ ድረስ ሌሎች እውነትን በማወቅ አይባረኩም። እያንዳንዱን የእግዚአብሔር እውነት በግልጽና ማንም ሊረዳው በሚችል መንገድ ደግመህ ደጋግመህ ለራስህ ግለጽ፤ እንደዚያ ካደረግህ ለሌሎች ስታካፍላቸው እግዚአብሔር ይጠቀምበታል። ይሁን እንጂ፣ እግዚአብሔር በራሱ መንገድ እንዲያስተምርህ ለመሰበርና ለመታሸት ዝግጁ መሆን ይኖርብሃል። የእግዚአብሔርን እውነት ለራስህ ግልጽ ለማድረግ ብዙ ውጣ ውረድ ሊጠይቅህ ይችላል፤ ቃሉን ፈትነህ ማረጋገጥንም ሊጠይቅህ ይችላል። ውሎ አድሮ ደግሞ ያ እውነት ሌሎችን የሚጠቅምና የሚያበረታታ ኃይል ይሆናቸዋል። ትጋት የሌለህ ከሆንህና «ይህን እውነት ለማጥናትና በራሴ ቃላት ለመግለጽ ይህን ያህል መድከም የለብኝም፤ ያነበብኩትና የሰማሁትን የሌሎችን ቃል መጠቀም እችላለሁ» የምትል ከሆነ ግን ከሌሎች የምትዋላቸው ቃላት አንተንም ሆነ ሌሎችን አይጠቅሙም። የእግዚአብሔር እውነት ነው ብለህ የምታምንበትን ነገር ለራስህ ለመግለጽ ሞክር፤ በዚያን ጊዜ ከአንተ በሚወጡ ቃላት ሌሎችን ለመንካት እግዚአብሔር ሊጠቀምባቸው ይችላል።

ምን ጊዜም ቢሆን በቀላሉ የተቀበልኸውን እምነት እንደገና የማሰላሰል፣ የማሰብና ለራስህ የመግለጽ ልምድ ይኑርህ። በብዙ ውጣ ውረድና ትጋት የራስህ እስካላደረግኸው ድረስ አለኝ የምትለው አቋም የግልህ አይሆንም። መጻሕፍቱን ብዙ ያነበብህለት ደራሲ ወይም ከንግግሩ ብዙ የምትጠቅስለት ሰባኪ የሚያስተምርህ አዲስ ነገር ሳይኖረው ይችላል፤ የእርሱ ድርሻ በብዙ ውጣ ውረድ የተረዳኸውን እውነት በሚገባ ለሌሎች መግለጽ የምትችልበትን መንገድ ማሳየት ነው።

በእግዚአብሔር ፊት መታገል

«...የእግዚአብሔርን ዕቃ ጦር ዜቡ ሰገሡ...ዘወትር ዘባዩ» (ሌፌ. 6፣13,18)

በእግዚአብሔር ጋር ትክክለኛ ግንኙነት እንዳይኖርህ ካደረጉ ነገሮች ጋር መታገል ይኖርብሃል፤ ለሌሎች ሰዎችም በጸሎት መጋደል ይኖርብሃል፤ «በጸሎት ከእግዚአብሔር ጋር መታገል» የሚለው አባባል ግን የቅዱሳን መጻሕፍት ድጋፍ የለውም። ከእግዚአብሔር ጋር የምትታገል ከሆነ ቀሪ ዘመንህን በሙሉ የምትጉዳው አንተው ትሆናለህ። አንተ በማትሰማማበት ሁኔታ መሥራት ስለጀመረ ብቻ ያዕቆብ እንዳደረገው ከእግዚአብሔር ጋር ትገል ከገጠምህ በራስህ ላይ ጉዳት እየጋበዝህ ነው ማለት ነው (ዘፍ. 32፣24-25)። በእግዚአብሔር ኃይል ከዚህ ዓለም ነገሮች ጋር ታገል እንጂ፣ ከእግዚአብሔር አሠራር ጋር በመታገል በራስህ ላይ ጉዳት አትጋብዝ፤ ምክንያቱም «በእርሱ ከአሸናፊዎች ሁሉ እንበልጣለን» (ሮሜ 8፣37) በእግዚአብሔር ኃይል የምታደርገው ትገል በመንግሥቱ ውስጥ የራሱ አስተዋጽዖ አለው። እኔ ራሴ በክርስቶስ ሙሉ እስካልሆንሁ ድረስ ለሌሎች የማደርገው ጸሎት ይህን ያህል የሚያመጣው ለውጥ አይኖርም። በክርስቶስ ሙሉ ስሆን ግን ጸሎቴ ሁልጊዜ ድል ይኖረዋል፤ ውጤት ይኖረዋል። ጸሎት ሁልጊዜ ውጤት የሚኖረው ሙላት ሲኖር ነው፤ «የእግዚአብሔርን ዕቃ ጦር ሁሉ አንሠ» ይላል ቃሉ። ምንጊዜም ቢሆን መለኮታዊ ዓላማውን በሕይወታችን ለመፈጸም እግዚአብሔር በሚጠቀምት ፍጹም ፈቃዱና በሰው ምርጫ ተመርኩዞ የሚደረግ ፈቃዱ መካከል ያለውን ልዩነት በሚገባ መረዳት ይኖርብሃል። የእግዚአብሔር ፍጹም ፈቃድ በምንም ዓይነት ሁኔታ አይለወጥም። በፊቱ መታገል ያለብን በምርጫ ከሚወሰድ ፈቃዱ ወይም እርሱ በሕይወታችን እንዲፈጸመው ከሚፈቅዳቸው ነገሮች ጋር ነው። እርሱ ለእኛ ያለውን ፍጹም ፈቃድ ማየት የምንችለው በምርጫ ለሚወሰድ ፈቃዱ በምናሳየው ሁኔታ ነው። «እግዚአብሔርንም ለሚወዱት...» (ሮሜ 8፣28)። ነገር ሁሉ ለበጎ የሚደረገው በክርስቶስ እያሰሰ ለተጠናቀቀ በእግዚአብሔር ፍጹም ፈቃድ ለሚጸኑ ነው። ጥንካሬ የሌለንና ፈጥነን ማንኛውንም ነገር «የእግዚአብሔር ፈቃድ ነው» የምንል መሆን የለብንም። በእግዚአብሔር ፊት ከነገሮች ጋር መታገል እንጂ ከእግዚአብሔር ጋር መጋደል ወይም መታገል የለብንም። በመሳሰሉ መታገልህን አታቀርጥ። ይልቁንም የክብር ተጋድሎ አድርግና በብርታቱ ተሞላ።

የክርስቶስ ቤዛነት፡-ራሱ የሚያረካውን ፍላጎት መፍጠሩ

«በፍጥረታዊ ሰው የስግዚአብሔር መንፈስ ነገር ሞኝነት ነውና ስደቀበስውም» (1ቆሮ. 2፣14)

ወንጌልን ስንሰማ ወይም ስንቀበል፣ የበለጠ ለመስማትና ለመቀበል እንጠማለን። ወንጌል ሰውናና ሽፍንፍን የሚሆንባቸው ደንንነትን ላገኙ ሰዎች ነውን? በፍጹም አይደለም። ጳውሎስ «ወንጌላችን የተከደነ ቢሆን እንኳ የተከደነባቸው ለሚጠፉ ነው» ይላል (2ኛ ቆሮ 4፣3-4)። ብዙ ሰዎች መልካም እንደሆኑ ያስባሉ፤ ስለዚህም የወንጌል አስፈላጊነት አይታያቸውም። በሕይወታችን ጉድለት መኖሩን የሚገልጽልን እግዚአብሔር ራሱ ነው፤ እግዚአብሔር ራሱን ካልገለጸለት በቀር ሰው ጉድለቱን ወይም ባዶነቱን ሳያውቀው ይኖራል። ኢየሱስ «ለምኑ ይሰጣችሁማል» አለ (ማቴ. 7፣7)። ስለዚህ አስቀድሞ ሰው ካልለመነ በቀር ከእግዚአብሔር አይቀበልም ማለት ነው። ይህ የሚያመለክተው እግዚአብሔር የወሰነው የመጻን መንገድ ይኸው መሆኑን እንጂ ንፋግነቱን አይደለም። እኛ ስንለምን እግዚአብሔር በውስጣችን የሚሠራው ሥራ ይኖራል፤ አዲስ ነገርንም በሕይወታችን ያደርጋል። የደንንነታችን አንዱ እውነታ ምንጊዜም በውስጣችን አዳዲስ ነገሮችን ማድረግ ወይም መፍጠሩ ነው። ደንንነታችን የእግዚአብሔርን ሕይወት በውስጣችን እውን የማድረጉን ያህል ያ ሕይወት ሕይወታችን እንዲሆን መሥራቱ ነው። ጉድለታችንን የሚያረካው ያው ጉድለታችንን ያሳየን እግዚአብሔር ራሱ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ቤዛ ሆኖ የመሞቱ ትርጉምም ይኸው ነው። ጉድለታችንን ያሳየናል፤ የጉደለንንም ይሞላብናል።

ኢየሱስ «እኔም ከምድር ከፍ ከፍ ያልሁ እንደሆነ ሁሉን ወደ እኔ እስባለሁ» ብሏል (ዮሐ. 12፣32)። የምንሰብከው የራሳችንን ልምምድ ከሆነ የሰዎች ስሜት ሊነካ ይችል ይሆናል፤ ይህ ግን የጉደላቸውን ነገር በትክክል እንዲመለከቱ ወይም እንዲረዱ አያስችላቸውም። በስብከታችን ክርስቶስን «ከፍ ከፍ» ስናደርገው ግን፣ መንፈስ ቅዱስ በሕይወታቸው ይሠራል፤ ለጉድለታቸው እርሱ እንደሚያስፈልጋቸውም እንዲገነዘቡ ያደርጋል። መፍጠር የሚችል የኢየሱስ ቤዛነት በሰዎች ነፍስ ውስጥ የሚሠራው ወንጌል ሲሰበክ ብቻ ነው። ሰዎችን ማዳን የሚችል የግል ሕይወት ልምምዳችን አይደለም፤ ሰዎችን የሚያድን የኢየሱስ ክርስቶስ ቤዛ ሆኖ መሞት እውነት ነው «እኔ የነገርኋችሁ ቃል መንፈስ ነው፤ ሕይወትም ነው» (ዮሐ. 6፣63)።

ታማኝነት ሲፈተን

«ሕግዚሰብሔርን በማወዳት ስንደሰሳቸውም በተጠረጠረ ነገር ሁሉ ሰበጎ ስንዲደረግ ስናውቃለን» (ፎግ 8፣28)

በሁኔታዎች ውስጥ ሁሉ እግዚአብሔር በሉዓላዊነቱ እየሠራ እንደሆነ ከልቡ የሚያምን፤ ታማኝ ሰው ነው። እግዚአብሔር ሁኔታዎችን ሁሉ እየተቁጣጠረ እንደሆነ በአንደበታችን እንናገራለን፤ ይሁን እንጂ ከልባችን አናምንበትም። ሥራችንም ሆነ አኗኗራችን ሁኔታዎች በሰዎች ቁጥጥር ሥር የሆኑ ዓይነት ነው። በነገሮችና በሁኔታዎች ውስጥ ሁሉ ታማኝ መሆን ማለት ሙሉ በሙሉ እምነታችንን በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ብቻ ማድረግ ማለት ነው። ምናልባት እግዚአብሔር ሁኔታዎችን እኛ ከጠበቅናቸው ውጪ ያደርጋቸው ይሆናል፤ ይህን የሚያደርገው ሁሉም ነገር ከእርሱ ቁጥጥር ሥር እንደሆነ እንደማናምን ሊያሳየን ይሆናል። እርሱ ምን እየሠራ እንደሆነ ማየት ተስኖናል፤ ነገሮች ደግሞ በአንድ ዓይነት መልክ በተደጋጋሚ ላይፈጸሙ ይችላሉ። እዚህ ላይ ነው እንግዲህ ታማኝነታችን መታየት ያለበት። በማንኛውም አስቸጋሪ ሁኔታ እግዚአብሔርን ብናመልከው እርሱ እንደፈቀደና በራሱ መንገድ ነገሮችን ይለውጣቸዋል።

በዚህ ዘመን ለኢየሱስ ክርስቶስ ታማኝ ሆኖ መገኘት በጣም አስቸጋሪ ሆኖአል። ለሥራችን፣ ሌሎችን ለማገልገልና ለብዙ ነገሮች ታማኝ ልንሆን እንችላለን፤ ችግራችን ለኢየሱስ ክርስቶስ ታማኝ መሆን ነው። ለኢየሱስ ታማኝ ስለመሆን ሲነገራቸው ብዙ ክርስቲያኖች መስማት ደስ አይላቸውም። ከዓለማዊው ዓለል ሁኔታ ክርስቲያኖች የጌታችንን ሥልጣን ጥያቄ ውስጥ ሲያስገቡ ይታያሉ። እግዚአብሔርን የምንመለከተው እንደ አንድ ዓይነት በረከት የማግኛ መሣሪያ ነው፤ ለኢየሱስ ያለን አመለካከትም ከብዙ አገልጋዮች አንዱ እንደሆነ ብቻ ነው።

የታማኝነታችን ዓላማ ወይም ግብ ለእግዚአብሔር መሥራታችን አይደለም፤ የታማኝነታችን ዓላማ እግዚአብሔር በሕይወታችን እንዲሠራ ፈቃደኛ ሆኖ መገኘት ነው። እግዚአብሔር ለአገልግሎቱ ጠርቶናል፤ ከፍተኛ ኃላፊነትም ሰጥቶናል። በሚያደርገው ሁሉ ማጉረምረምን አይጠብቅብንም፤ ለምን እንደዚያ እንደሚሠራ ሊነግረንም ቃል አልገባልንም። ልክ በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ እንደተጠቀመ ሁሉ እግዚአብሔር ሊጠቀምብን ይፈልጋል።

የመልእክታችን ትኩረት

«በምድር ላይ ሰላምን በማምጣት የመጣሁ ለይምሰላችሁ፤ ለይፍን ስንጂ ሰላምን በማምጣት ለዕመጣዜም» (ማቴ. 10፣34)

በንድን ሰው እግዚአብሔር ከገደ በሆነ ሁኔታ እየመራው እንደሆነ እርግጠኛ ከሆንን ለዚያ ሰው አጉል ርኅራኄ ማሳየት፤ ወይም ደግሞ መለሳለስ የለብህም፡፡ እኛ ከምናስበውና ከምንገምተው በላይ እግዚአብሔር ለዚያ ሰው ሊራራለት ይችላል፤ የእርሱ ርኅራኄ ይታወቅ ዘንድ እኛ በአቋማችን ወላዎች የማንሆንበትን ዕድል ደጋግሞ ይሰጠናል፡፡ አንድ ሰው ወደ እግዚአብሔር የማይመጣው ለመተው የማይፈልገው ነገር ስላለው ሊሆን ይችላል፤ ኃጢአተኛነቱን ይቀበል ይሆናል፤ ወደ እግዚአብሔር እንዳይመጣ ያደረገውን ነገር ግን በፍጹም መተው አይፈልግም፡፡ ለእንደዚያ ዓይነት ሰው ደግሞ አጉል ርኅራኄና መለሳለስ ማሳየቱ በፍጹም አይጠቅመውም፡፡ የእግዚአብሔርን መልእክት እንዳይቀበል ያደረገውን የችግሩን ምክንያት መንካት አለብን፡፡ ሰዎች እግዚአብሔር እንዲባርካቸው ይፈልጋሉ፤ ወደ ጥልቅ ሕይወታቸው ውስጥ ዘልቆ የችግራቸው ምክንያት የሆነውን ነገር እንዲነካቸው ግን አይፈልጉም፡፡

የእግዚአብሔርን መንገድ የተረዳህ ንቁ አገልጋይ ከሆንህ መልእክትህ ቀጥተኛና የማያወላውል ሆኖ የችግራቸው ሥር-መሠረት የሆነውን ነገር ለመንካት ድፍረት ሊኖርህ ይገባል፡፡ ያ ካልሆነ በቀር ፈውስ አይኖርም፡፡ ሰውየው እውነቱን በሕይወቱ ተግባራዊ እንስኪያደርግና እውነተኛ እርሱነቱን መደበኛ እስከማይችል ድረስ መልእክታችን ወደ ውስጡ ጠልቆ መግባት አለበት፡፡ ትክክለኛ ጉድለታቸውን ማየት እንዲችሉ ሰዎችን ባለበት ሁኔታ ቅረባቸው፡፡ ከዚያ በኋላ ደግሞ ኢየሱስ ለሕይወታቸው ያስቀመጠውን መለኪያ አሳያቸው፡፡ ምናልባት «ይህን ማድረግ አንችልም» ይሉ ይሆናል፡፡ አንተ ደግሞ ምንም ሳታወላውል «ኢየሱስ ግን መቻል አለባችሁ ብሏል» ትላቸዋለህ፡፡ ምናልባትም «ይህማ እንዴት ይቻለናል» ይሉሃል፡፡ በዚህ ጊዜ አንተ ደግሞ «አዎን፤ አዲስ መንፈስ ካልተቀበላችሁ በቀር እናንተ በራሳችሁ ይህን ማድረግ አትችሉም» ትላቸዋለህ (ሉቃ 11፣13)፡፡

መልእክትህ ውጤት እንዲኖረው ከተፈለገ፤ በመጀመሪያ ችግራቸውንና ጉድለታቸውን መገንዘብ ይኖርባቸዋል፡፡ እግዚአብሔር በሌለበት ሕይወታቸው ደስተኞች እንደሆኑ የሚናገሩ ብዙዎች ናቸው፡፡ ያለ ኢየሱስ ክርስቶስ መልካም ሰዎች መሆን ከቻልን ታዲያ፤ መጀመሪያውን ለምን ወደዚህ ዓለም መምጣት አስፈለገው? ያለ እርሱ የሚኖረን ደስታና ሰላም እንዲሁ ላይ ላዩን ስለሆነ ነበር ኢየሱስ የመጣው፡፡ በግል ሕይወታችን ከእርሱ ጋር በሚኖረን ኅብረት ላይ ያልተመሠረተ ማንኛውም ዓይነት ሰላም ለማስወገድ ኢየሱስ ወደዚህ ዓለም «ሰይፍን» ይዞ መጣ፡፡

ትክክለኛ እርዳታ

«ስህ» ከምድር ከፍ ከፍ ያዉሁ ስንደሆነ ሁሉን ወደ ስነ ስለባሰው» (ዮሐ. 12፣32)

ሲያሰብ ክርስቶስ ለምን እንደ ሞተ በሚገባ የተረዱ በባም ጥቂቶች ናቸው። ለሰዎች የሚያስፈልጋቸው ፍትርና ርኅራኄ ብቻ ቢሆን ፍሮ የኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል ምንም ትርጉም አይኖረውም ነበር፤ በመስቀል ላይ መሞቱ አስፈላጊ አይሆንም ነበር። ለዚህ ዓለም የሚያስፈልገው መንፈሳዊ ቀዶ ሕክምና ነው።

ከአንድ ደገንነትን ካላገኘ ሰው ጋር ስትገናኝ የኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ መሞትን አስብ። በሌላ መንገድ ወደ እግዚአብሔር መድረስ የሚቻል ቢሆን ፍሮ የክርስቶስ መስቀል ባሳስፈለገም ነበር። ሰዎችን በመርዳትና ርኅራኄ በማሳየት ብቻ ችግራቸው እንደሚወገድ የምታስብ ከሆነ ለኢየሱስ ክርስቶስ ታማኝ አይደለም ማለት ነው። በመጀመሪያ አንተ ራስህ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ትክክለኛ ግንኙነት ይኑርህ፤ ከዚያ በኋላ ደግሞ ሌሎችን ለመርዳት ተዘጋጅ፤ ሰዎችን የምትረዳው እርሱ ባዘጋጀው መንገድ እንጂ ለእግዚአብሔር ደንታ በሌለው ሰው ሠራሽ መንገድ አይደለም። የዚህ ዓለም ሃይማኖቶች ትምህርት የተመሠረተው ለሰው በሚጥምና በሚማርክ መንገድ ነው፤ በኃጢአቱ ያለውን ሰው ማንንም መጋፈጥ አይፈልጉም።

የእኛ ተቀዳሚ ዓላማ ግን የተሰቀለውን ኢየሱስ ክርስቶስን መሰበክ ነው፤ እርሱንም ከፍ ከፍ ማድረግ ነው (1 ቆሮ. 2፣2)። በኢየሱስ ክርስቶስ መስቀል ላይ ያልተመሠረተ ማንኛውም እምነት ሰውን ከማሳቱ በቀር ውጤት አይኖረውም። እኛ ራሳችን በኢየሱስ ክርስቶስ የምናምንና በቤዛነቱ አለኝታ የምንታመን ከሆነ ግን የምንናገራቸው ቃላት ሰዎችን ለውሳኔ ያነሡላሉ። ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ያለን ግንኙነት የጠነከረና በየጊዜውም የሚያድግ መሆን አለበት፤ ይህ በባም አስፈላጊ ነው። እግዚአብሔር የሚጠቀምብንም በዚያን ጊዜ ነው።

የአዲስ ኪዳን አገልጋይ ጥሪ ኃጢአትን መግለጥ ነው፤ ኢየሱስ ክርስቶስ ደግሞ አዳኝ መሆኑን በማያጠራጥር ሁኔታ ማሳየት ነው። ይህን ስናደርግ ሰዎች ደስ ላይላቸው ይችላል፤ ይሁን እንጂ በሰዎች ሕይወት መንፈሳዊ ቀዶ ሕክምና እንዲደረግ በአቋማችን መወላወል የለብንም። እግዚአብሔር የላከን ኢየሱስ ክርስቶስን ከፍ ከፍ እንድናደርገው እንጂ፣ በአስገራሚ ንግግራችን ሰዎችን እንድንማርክ አይደለም። እግዚአብሔር እኛን በመረመረበት ሁኔታ በመንፈሱና በቃሉ ለማካደነት እኛም ሌሎችን ለመመርመር መቻል አለብን። እውነቱ ወደ ሰዎች ልብ ዘልቆ እንዲገባ አስፈላጊ የቅዱሳት መጻሕፍት ጥቅሶችን ማጥናትና ያለምንም ፍርሃት መናገር ይገባናል።

ልምምድ ወይስ የተገለጠ የእግዚአብሔር እውነት?

«ስኛ ገን ከስግዚአብሔር ስንዲያው የተሰጠንን ስናውቅ ዘንድ ከስግዚአብሔር የሆነውን መንፈስ ስንጂ የዓለምን መንፈስ ስቃተቀበሰንም» (1ቆሮ. 2፣12)

የክርስቶስ ቤዛነት እውነት የሚሆነው በእኔ ሕይወት ልምምድ ሲረጋገጥ አይደለም፤ ቤዛነቱ ራሱን የቻለ ሐቅ ነው። የቤዛነቱ ሞት በሕይወቴ የማይታይ ከሆነ ደግሞ ምንም ትርጉም አይኖረውም። ዳግም ስወለድ የእግዚአብሔር መንፈስ ከእኔነቴና ከግል ልምምዴ ላቅ ወዳለ ደረጃ ያደርሰኛል፤ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ኅብረት ይኖረኛል። በልምምዴ ከተወሰንሁ የቤዛነቱ ውጤት ባልሆነ ነገር ተወስኛለሁ ማለት ነው። የቤዛነቱ ውጤት ወይም ደግሞ በቤዛነቱ ሞት ላይ የተመሠረተ ልምምድ ግን፣ ከእኔነቴ ያወጣኛል፤ ስለዚህም እውነታን ወይም ሐቅን በልምምዴ አልለካውም፤ ከዚህ ይልቅ እውነታው ወይም ሐቁ የልምምዴ መሠረት እንደሆነ ብቻ ነው የምረዳው። የእውነት ምንጭ ወደ ሆነው ወደ ኢየሱስ ክርስቶስ የሚያቀርበኝ እስካልሆነ ድረስ ልምምዴ በራሱ ምንም ዋጋ አይኖረውም።

የበለጠ ውስጣዊ መንፈሳዊ ልምምድ እንድታገኝበት በማለት መንፈስ ቅዱስን በውስጥህ ልትይዘው የምትፈልግ ከሆነ ይህ ትክክል እንዳይደለ ያመለክትሃል፤ እንደገናም ወደ ኢየሱስ ያቀርብሃል። ከእግዚአብሔር ያልሆነ፣ ወይም ይበልጥ በእግዚአብሔር እንድትታመን የማያደርግ ልምምድን በፍጹም አትቀበል። እንደዚያ የምታደርግ ከሆነ ግን ምንም ያህል ታላቅ ራእይና መገለጥ ቢኖርህም ልምምድህ የክርስቶስ ተቃዋሚ ነው ማለት ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ የልምምድህ ጌታ ነው ወይስ ልምምድህን ከእርሱ አስበልጠህ ትመለከተዋለህ? ከራሱ ከጌታ ይልቅ የምትወደው ልምምድ ይኖርህ ይሆን? ክርስቶስ የሕይወትህ ጌታ እንዲሆን ፍቀድለት፤ በእርሱ ጌትነት ሥር ላልሆነ ልምምድም ደንታ አይኑርህ። በዚያን ጊዜ አንድ ደረጃ ላይ ልምምድህ ራሱ ፍሬቢስ እንደሆነ ትረዳለህ፤ ስለዚህም «እምነቴና ተስፋዬ ልምምዴ አይደለም፤ ምክንያቱም ክርስቶስ እውነት ሆኖልኛል» ትላለህ።

ሁልጊዜ ስለልምምዶችህ የመናገር ልማድ ካለህ በራስህ ላይ ለመዝመት ቁርጥ ውሳኔ ማድረግ ይኖርብሃል። በልምምድ ላይ የተመሠረተ እምነት በፍጹም እምነት አይደለም፤ እውነተኛ እምነት በእግዚአብሔር እውነት ላይ ብቻ ነው የሚመሠረተው።

ሰዎችን ወደእራሱ የሚስብ አምላክ

«የሳከኝ ስብ ከላበው በቀር ወደ ስኔ ሲመጣ የሚችል የሰም» (ዮሐ. 6፣44)

እግዚአብሔር እኔን ወደ ራሱ መሳብ ሲጀምር ፈቃዴ በእኔና በእርሱ መካከል ጣልቃ ይገባል። እግዚአብሔር ለገለጸልኝ እውነት እሺ ልበል? ወደ እርሱ ልምጣን? በማለት ራሴን እጠይቃለሁ። እግዚአብሔር ሲጠራን አጉል ክርክር መግጠም ተገቢ አይደለም። እንዲህ ማድረግ እግዚአብሔርን ማቃለል ነው። እግዚአብሔር እንደ ጠራህ እርግጠኛ ከሆንህ ምን ውሳኔ ላድርግ በማለት ከማንም ጋር መወያየት የለብህም (ገላ. 1፣15-16 ይመለከቷል)። አምነት የፈቃድ ጉዳይ እንጂ የአእምሮ ጉዳይ አይደለም። ስለሆነም እግዚአብሔር የተናገረውን መሠረት በማድረግ ሙሉ በሙሉ ራሴን ልሰጠው ይገባል። እንደዚያ ካደረግሁ የእግዚአብሔርን ዘፋን ያህል ጽኑ በሆነ እምነት ላይ እመሠረታለሁ።

ምንጊዜም ቢሆን የወንጌል ስብከትህ ትኩረት በሰዎች ፈቃድ ላይ ይሁን። እምነት በፈቃድ ላይ መመሥረት ይኖርበታል። ፈቃዴ ራሱ መግዛት አለበት። ፈቃዴን የማስገዛው ግን በክርስቶስ ስለተሸነፍሁ ወይም ስለተገደድሁ መሆን የለበትም። ሆን ብዬ እና ወድጄ እርምጃ መውሰድ፣ እምነቴንም በእግዚአብሔር እውነት ላይ ብቻ ማድረግ አለብኝ። በራሴ መልካም ሥራ ላይ ሳይሆን በእግዚአብሔር ብቻ መታመን አለብኝ። በአእምሮ መደገፍ ከፍተኛ የእምነት አንቅፋት ነው። ስለዚህም ለአእምሮ የሚመች ነገራንና ስሜቶቼን ችላ ለማለት መወሰን አለብኝ። ይህን ማድረግ የምችለው ደግሞ ለነገሮች የነበረኝ የድሮ አመለካከቴን ስተው ነው። ይህም ቀላል አይደለም። ሙሉ በሙሉ ራሴን ለእግዚአብሔር መስጠት አለብኝ።

ማንኛውም ሰው ማድረግ እችላለሁ ብሎ ከሚያስበው በላይ ማድረግ ከሚያስችል ችሎታ ጋር ተፈጥሮአል። ይሁን እንጂ ሰውን ወደ ኢየሱስ የሚስበው እግዚአብሔር ራሱ ነው። ከእርሱ ጋር ያለኝ ግንኙነትም ውስጣዊና ግላዊ እንጂ አእምሮአዊ አይደለም። ወደዚህ ግንኙነት የምመጣው እግዚአብሔር በውስጤ በሚሠራው ተአምርና ያንን ለመቀበል ፈቃደኛ ስሆን ነው። በዚያን ጊዜ በሕይወቴ የተደረገውን ለውጥ ማድነትና መረዳት እጀምራለሁ።

የሞቱ ተካፋዮች

«ከጌታችን ከኢየሱስ ክርስቶስ መስቀደ በቀር ሲሳ ተምክህት ከስኒ ደፊቀ»

(ገላ. 6፣14)

ሀንጊዜም ቢሆን የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ወንጌል ውሳኔ እንድናደርግ ያነሣላል። በክርስቶስ መስቀል አማካይነት እግዚአብሔር በኃጢአት ላይ ያሳለፈውን የፍርድ ውሳኔ ተቀብለናልን? የኢየሱስ ክርስቶስ ሞት በመጠኑም ቢሆን ትርጉም ይሰጠኛልን? ለኃጢአት፣ ለዓለምና ለእኔነቴ ለመሞት ከኢየሱስ ክርስቶስ ሞት ጋር ለመተባበር ፈቃደኛ ነኝ? ለእርሱና ለዓላማው ካልሆነ በቀር ለምንም ነገር ዋጋ እስከማይኖረኝ ድረስ ሙሉ በሙሉ ከኢየሱስ ጋር ለመተባበር እፈልጋለሁ? ደቀ መዝሙር መሆን ማለት በመስቀሉ ጥላ ሥር ማረፍ ማለት ነው፤ ይህም ለኃጢአት መሞት ማለት ነው። ለብቻህ ሆኑ በጸሎት በኢየሱስ ፊት ቅረብና በውስጥህ ያለው ኃጢአት እንዲሞት ፈቃደኛ መሆንህን፣ ለዚህም ከሞቱ ጋር ለመተባበር እንደምትፈልግ ንገረው። ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ የሠራውን በእምነት ስትቀበል መለኮታዊ በሆነ ሁኔታ ከሞቱ ጋር ትተባበራለህ። ከአንተ በላይ በሆነ ግንዛቤም አሮጌው ሕይወትህ ከክርስቶስ ጋር እንደተሰቀለ ትረዳለህ። ስለዚህም በልብ ሙሉነት «ከክርስቶስ ጋር ተሰቅዬአለሁ» ማለት ትችላለህ (ሮሜ 6፣6)። አሮጌው ሕይወትህ ለመሞቱና ከክርስቶስ ጋር ለመስቀሉ ማስረጃው ደግሞ በውስጥህ ካለው የእግዚአብሔር ሕይወት የተነሣ ለክርስቶስ ለመታዘዝ የሚሰማህ ውስጣዊ ነጻነት ነው።

ጌታ ኢየሱስ «ያለእኔ ምንም ማድረግ አትችሉም» ብሏል (ዮሐ. 15፣5)። የክርስቶስ ሥረ መሠረት ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር በግል ግንኙነት ማድረግና ሙሉ በሙሉ ራስን ለእርሱ መስጠት የሆነውም በዚህ ምክንያት ነው። በመጀመሪያ ወደ እግዚአብሔር መንግሥት ስንመጣ የሚሰማንን ደስታ የክርስቶስና ሕይወታችን ፍጻሜና ግብ አድርገን እንመለከተዋለን። እግዚአብሔር እኛን ወደ መንግሥቱ የሚያገባበት ዓላማ ግን ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር መተባበር ምን ማለት እንደሆነ እንድንረዳ ነው።

የተሰወረ ሕይወት

«ሕይወታችሁም በእግዚአብሔር ከክርስቶስ ጋር ተሰውርሰዋል» (ቁሳ. 3፣3)

«በእግዚአብሔር ከክርስቶስ ጋር» የተሰወረ ሕይወታችን ጽናትና ዋስትና ያለው ለመሆኑ የእግዚአብሔር መንፈስ ይመሰክራል፡ የረጋግጣል፡፡ በአዲስ ኪዳን መልእክቶቹ ጳውሎስ በተደጋጋሚ የሚያረጋግጠውም ይህንን ነው፡፡ ብዙ ጊዜ ግን የቅድስና ሕይወት እርግጠኝነት የሌለውና አስተማማኝ እንዳልሆነ ሰንናገር ይደመጣል፡፡ ይሁን እንጂ ከዚህ ሕይወት በስተጀርባ እግዚአብሔር ሰላላ በጣም እርግጠኛና ዋስትና ያለው ሕይወት ነው፡፡ በዚህ ዓለም በጣም አደገኛውና እርግጠኝነት የሌለው ነገር ያለእግዚአብሔር መኖር ነው፡፡ የእግዚአብሔርን ማስጠንቀቂያ እስካደመጥን ድረስ፣ በብርሃን እስከተመላለሰን ድረስ (ዮሐ. 1፣7) ኃጢአትን ከማድረግ ይልቅ ከእግዚአብሔር ጋር የተስተካከለ ግንኙነት ማድረግ ይቀላል፡፡ ከኃጢአት ነጻ ስለመውጣት፣ በመንፈስ ስለመሞላት፣ (ኤፌ. 5፣18) በብርሃን ስለመመላለስ ስናስብ ቶሎ ወደ አእምሮአችን የሚመጣው በአንድ ትልቅ ተራራ ጫፍ ላይ የምንኖረው ዓይነት ሕይወት ነው፡፡ ከፍታውንና አስደናቂነቱን ተመልክተንም «እንዲህ ያለ ሕይወት ይኖረኛል ብዬ በፍጹም አላስብኩም ነበር» እንላለን፡፡ የእግዚአብሔር ጸጋ ከፍታ ላይ ሲያደርሰን ግን ያለንበት ቦታ የተራራ ጫፍ ላይምን የምናድግበትና የምንማርበት ሰፊ መሬት እንደሆነ እናያለን፡፡ «አረማመዴን በበታቼ አሰፋህ እግሮቼም አልተንሸራተቱም» (መዝ. 18፣36)፡፡

አንድ ጊዜ ኢየሱስን ከነሙሉ ክብሩ ካያችሁት በፍጹም አትጠራጠሩትም፡፡ «ልባችሁ አይታወክ» ሲል ምን ማለት እንደሆነ ከተረዳችሁ በፍጹም አትጨነቁም (ዮሐ. 14፣27)፡፡ እርሱ ባለበት ስፍራ ጥርጥር ሊኖር አይችልም፡፡ ከኢየሱስ ጋር የጠበቀ ኅብረት እስካለን ድረስ ቃሉ እውነት ይሆንልናል፡፡ «ሰላሜን እስጣችኋለሁ» (ዮሐ. 14፣27)፡፡ ይህ ሰላም ሁለንተናችንን የሚሞላና የሚሸፍን ሰላም ነው፡፡ ሕይወታችሁ በእግዚአብሔር ከክርስቶስ ጋር ተሰውርኩል፡፡ ስለዚህም በምንም ነገር የማይናወጥ የኢየሱስ ክርስቶስ ሰላም ተሰጥቶአችኋል፡፡

ወደ ጳላ መመለስ ወይም በደቀ መዝሙርነት መቀጠል

«ከዚህም የተነሣ ከደቀ መዛሙርቱ ብዙዎች ወደ ጳላ ተመለሱ ወደፊትም ከስርሱ ጋር ስለሄዱም» (ዮሐ. 6፣66)

በእግዚአብሔር በመንፈሱ አማካይነት ፈቃዱን ሲያሳየን፤ በተገለጸልን ነገር መሠረት «በብርሃን መመላለስ» አለብን (1ዮሐ. 1፣7)። የተገለጸልን ነገር አእምሮና መንፈሳችንን ያነቃቃው ይሆናል። በብርሃን እንድንመላለስ ካላደረገን ግን ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጪ ወደ በለጠ አዘቅት እንገባለን። የበለጠ ማነቆ ይሆንብናል። ለአእምሮህ ስላልተመቸህ ብቻ ለተሰጠህ «ሰማያዊ ራኦይ» (ዮሐዋ. 26፣19) የማትታዘዝ ከሆነ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር በማይስማማ ሁኔታ የገዛ አሳብህና አመለካከትህ አገልጋይ ሆነሃል ማለት ነው። ሌላውን ሰው በማየት «እገሌ የዚህ ዓይነት አመለካከት ቢኖረውም እግዚአብሔር ሊባርከው ከቻለ እኔንስ እንዴት አይባርከኝም?» ማለት የለብህም። እንተማድረግ ያለብህ በተሰጠህ ራዕይ መሠረት «በብርሃን መመላለስ» ብቻ ነው። ራስህን ከሌሎች ጋር አታወዳድር ወይም አትፍረድባቸው። ያ በእነርሱና በእግዚአብሔር መካከል ያለ ጉዳይ ነው። ለብዙ ዘመን ያዋባኛል ብለህ የያዝከው አመለካከት ከሰማያዊው ራዕይ ጋር የሚጋጭብህ ከሆነ በምንም ዓይነት ሁኔታ መደራደር የለብህም። ለክርክር ማትረብ የለብህም። እንደዚያ የምታደርግ ከሆነ የራስህን መንገድና ምርጫ እንድትከተል ምክንያት ሊሆንህ ይችላል። የራስህን ምርጫና መንገድ ደግሞ ኢየሱስ አይቀበለውም። ኢየሱስ የማይስማማባቸው ነገሮች ሁሉ የሚመነጩት ከዚህ ነው። «የሰው ሕይወቱ በገንዘብ ብዛት አይደለምና ተጠንቀቁ፣ ከመጉምጀትም ሁሉ ተጠበቁ» (ሉቃ. 12፣15)። ብዙ ጊዜ ይህን የማናስተውለው ጌታ እንዲህ ለማለት ያበቃውን መሠረታዊ ምክንያት ባለመረዳታችን ነው።

እግዚአብሔር ፈቃዱን ሲገልጽልን ያለፉ ትውስታዎችንና አስደናቂ ልምምዶቻችንን እናውጣናቸዋለን። ይሁን እንጂ በእግዚአብሔር ብርሃን አማካይነት ለተገለጸልን እውነት የሚመጥን ሕይወት የማንኖር ከሆነ፤ ከእምነት ጥዞ ወደ ጳላ እናፈገፍጋለን። ይህም ማለት ሕሊናችን ገና እውነትን ለመቀበል አልተዘጋጀም ማለት ነው። ሁለት ምርጫዎች ቀርበውልሃል። ይኸውም በበለጠና በጠለቀ ሁኔታ በደቀ መዝሙርነት ሕይወትህ መቀጠል ወይም ደግሞ፡ ከኢየሱስ ወደ ጳላ መመለስ።

በብርሃን ተመላለሱ

«ስርሱ በብርሃን እንዳለ በብርሃን ብንመላለስ...የዕጁም የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኃጢአት ሁሉ ያነጻጻል» (1ዮሐ. 1፤7)

በእውቀት ደረጃ ብቻ ከኃጢአት ነጻ መሆንን በክርስቶስ መስቀል በምናገኘው ስርየት አማካይነት ሙሉ በሙሉ ከኃጢአት ከሰላቀቅ ጋር ማምታታቱ ከፍተኛ ስሕተት ነው። ኃጢአት ምን ማለት እንደሆነ የምናውቀው ዳግም ስንወለድ ነው። ኢየሱስ ክርስቶስ ኃጢአትን ፊት ለፊት የተጋፈጠው በጎልጎታ መስቀል ላይ ነበር። ከኃጢአት ነጻ የመውጣቴ ዋናው ምልክት በውስጤ ያለውን ኃጢአት እውነተኛ ባሕርይ መረዳት መቻሉ ነው። አንድ ሰው ኃጢአት ምን ማለት እንደሆነ እንዲረዳ ከተፈለገ የኢየሱስ ክርስቶስ ኃጢአትን የማስተስረይ ሥራ እንዲነካው ያስፈልጋል። ፍጹምነት የሚገኘውም ከዚህ ነው።

መንፈስ ቅዱስ የስርየትን ሥራ በምናውቀውም ሆነ በማናውቀው ጥልቅ ሕይወታችን ተግባራዊ ያደርገዋል በ1 ዮሐ. 1፤7 የሚገኘውን «...የልጁም የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኃጢአት ሁሉ ያነጻጻል» የሚለውን ቃል ትክክለኛ ትርጉም የምንረዳው መንፈስ ቅዱስ በውስጣችን የመቀደስ ሥራውን ሲሠራ ነው። ይህ ጥቅስ የሚናገረው ሆን ብዬ ስለማደርገው ኃጢአት ብቻ ሳይሆን መንፈስ ቅዱስ ብቻ ስሚያውቀው በጥልቅ እኔነቴ ውስጥ ስላለው ኃጢአት ጭምር ነው።

በራሴ ሕሊና ብርሃን ፊት ብቻ ሳይሆን በእግዚአብሔርም ፊት «እርሱ በብርሃን እንዳለ በብርሃን» መመላለስ ይኖርብኛል። እንግዲህ ምንም ነገር ሳልደብቅና ወደ ኋላ ሳልል በዚህ ብርሃን መኖር ስጀምር «የልጁም የኢየሱስ ክርስቶስ ደም ከኃጢአት ሁሉ ያነጻጻል» የሚለው አስደናቂ እውነት ግልጽ ይሆንልኛል። በዚያን ጊዜ እግዚአብሔር የማይፈቅደው ነገር በሕይወቴ አይኖርም። የኃጢአትን ምንነት ስንዝብ ከልቤ ስለኃጢአቴ አዝናቢ፤ እጸጸታለሁ። በውስጤ በመሥራት ላይ ያለው የእግዚአብሔር ፍቅር ኃጢአትንና ከእግዚአብሔር ቅድስና ባሕርይ ጋር የማይጣጣም ማንኛውንም ነገር እንድጠላ ያደርገኛል። «በብርሃን መመላለስ» ማለት ማንኛውም የጨለማ የሆነ ነገር በሕይወቴ ሲከሰት ይበልጥ ወደ እርሱ እንድቀርብ ያደርገኛል ማለት ነው።

የድል ወይም የሽንፈት ቦታ

«ስስራሲህ ሆይ...ወደ ስነ ብትመሰስ...ይሳሰስ ስንዚሰብሐር» (ሴ. 4፣1)

ሽንፈታችንም ሆነ ድላችን በመጀመሪያ ግልጽ የሚሆነው ዓለም በሚያየውና በሚያውቀው መልኩ ሳይሆን እግዚአብሔር ብቻ በሚያውቀው በልባችን ውስጥ ነው። ብቻዬን በእግዚአብሔር ፊት እንድሆንና በፊቱም መንፈሳዊ ውጊያ እንዳደርግ መንፈስ ቅዱስ ልቤን ያነሣል። ይህን ለማድረግ ካልወሰንሁ ግን ምንጊዜም ቢሆን ተሸናፊ ነኝ። ውጊያው አንድ ደቂቃ ወይም አንድ ዓመት ይወስድ ይሆናል። ጊዜው የሚወሰነው በእግዚአብሔር ሳይሆን በእኔው በራሴ ነው። የወሰደውን ጊዜ ቢወስድም በእግዚአብሔር ፊት ውጊያዬን መቀጠል አለብኝ፤ የሚሰማኝን የኃጢአተኝነትና በእግዚአብሔር ፊት ተቀባይነት የማጣት ስሜት በሙሉ ለመቀበል መዘጋጀት አለብኝ። በእግዚአብሔር ፊት ተዋግቶ ድል ባደረገ ሰው ሳይ ምንም ነገር ኃይል ወይም ሥልጣን አይኖረውም።

ስለዚህ «አስቸጋሪ ሁኔታዎች እስኪከሰቱ ድረስ መቆየት አለብኝ፤ በዚያን ጊዜ የእግዚአብሔርን ማንነት ማየት እችላለሁ» በማለት ራሴህን ማዘናጋት የለብህም። እንዲህ ያለው አሳብ በፍጹም ተግባራዊ አይሆንም። በመጀመሪያ ማንም ጣልቃ ሊገባበት በማይችል ሁኔታ ጉዳዩ በእኔና በእግዚአብሔር መካከል እልባት ማግኘት አለበት። በዚያን ጊዜ ውጊያው በድል እንደተጠናቀቀ እርግጠኛ በመሆን ጥቢዬን መቀጠል እችላለሁ። ብዙ ጊዜ የምንሸነፈው፤ ውጊያውን የምንጀምረው ከውስጥ ሳይሆን ከውጪ ስለሆነ ነው። ብቻህን ከእግዚአብሔር ጋር ሁን። በእምነት በፊቱ ተዋጋ፤ ላንዴና ለዘላለም ነገርህን ከእግዚአብሔር ጋር አስተካክል።

ከሰዎች ጋር በሚኖረን ግንኙነት የእኛ አቋም ውሳኔ ያደርጉ ዘንድ ፈቃዳቸውን ማነሣሣት መሆን አለበት። ሙሉ ለሙሉ ራስን ለእግዚአብሔር መስጠት የሚጀምረው ከዚህ ነው። አንዳንድ ጊዜ በመንገዳችን የተለያዩ ምርጫዎች ይቀርቡናል፤ ሕይወታችንን በተመለከተ ታላላቅ የአቅጣጫ ለውጦችን እንድናደርግ ሁኔታዎችን የሚያመጣው እግዚአብሔር ራሱ ነው። ጠቃሚ ወይም የማንጠቅም ክርስቲያኖች የምንሆነው ከዚያ በመነሣት ነው። በጥቢኦችን ቀርፋፎችና ሰነፍ ክርስቲያኖች እንሆናለን። ወይም ደግሞ ይበልጥ ሁለንተናችንን ለእርሱ ክብር የምንሰጥና በመንፈስ የምንቃጠል ክርስቲያኖች እንሆናለን።

በየጊዜው መመለስ

«...ካዕተመሰላችሁ ስንደ ሕፃናትም ካዕሆናችሁ ወደ መንገሥተ ሰማያት ከች ስትገቡም» (ማቴ. 18፡3)

ጌታችን ይህን ቃል የተናገረው ለመጀመሪያ ጊዜ ስለምናደርገው ከኃጢአት መመለስ ቢሆንም፤ እንደ ሕፃናት ሁሉ በየጊዜው ወደ እግዚአብሔር የምንመለስበት ሁኔታም ይኖራል። ከእግዚአብሔር ይልቅ በራሳችን ችሎታና ዕውቀት የምንታመን ከሆነ ለሚመጣው ነገር ሁሉ ኃላፊነት የራሳችን ይሆናል። እግዚአብሔር በተለያዩ አዳዲስ ሁኔታዎች ሲያሳልፈን ተፈጥሮአዊ ባሕርያችን ለመንፈሳዊው ባሕርያችን መግዛቱንና ለእግዚአብሔር መንፈስ ምሪት መታዘዝን እርግጠኞች መሆን ይኖርብናል። ባለፈው ጊዜ በትክክለኛ መንገድ በመጓዛችን ወይም ትክክለኛ ውሳኔ በማድረጋችን ሁልጊዜ ትክክል እንሆናለን ማለት አይደለም። በየጊዜው ወደ መንፈሳዊው ነገር መመለስ አለብን፤ ይሁን እንጂ ይህን ለማድረግ ፈቃደኛ አይደለንም። ያለንበት ሁኔታ ምንም ይሁን ምን የእግዚአብሔር መንፈስ በፍጹም አይለወጥም፤ ለደገንነት ያለውም እቅድ በፍጹም አይሻርም። ምንጊዜም «አዲሱን ሰው...» መልበስ አለብን (ኤፌ. 4፡24)። በየጊዜውና በየሁኔታዎች ውስጥ ሁሉ ወደ እርሱ የምንመለስ ከሆነ ግን እግዚአብሔር በኃላፊነት ይጠይቀናል። እግዚአብሔር እንጂ ተፈጥሮአዊ ባሕርያችን ሊገዛን አይገባም።

በየጊዜው ወደ እግዚአብሔር አለመመለስ ለመንፈሳዊ እድገታችን ማንቆ ነው። ትዕቢታችንና የራሳችንን ፈቃድ የመከተል ዝንባሌያችን ለእግዚአብሔር መግዛት አይፈልግም። ብዙ ጊዜ ደግሞ የራሳችንን ፈቃድ የመከተል ምርጫችንን በተሳሳተ ስም እንጠራዋለን። እግዚአብሔር ግትርነት የሚለውን እኛ ግን ብርታት ወይም ጥንካሬ እንለዋለን። በሕይወት እስካለን ድረስ ለእግዚአብሔር ያልተገዙ ወይም በእርሱ ቁጥጥር ሥር ያልዋሉ ባሕርያት ይኖሩናል፤ እነዚህ ነገሮች ድል የሚሆኑት በየጊዜው ወደ እርሱ ስንመለስ ነው። እነዚህን ነገሮች በእርግጠኝነት ለእግዚአብሔር መንፈስ ማስገዛት ይኖርብናል።

የእርሱ ልደትና የእኛ አዲስ ልደት

«ስነዋ ድንገብ ተፀንሳበች ሰዶም ተወሰደበች ስሙንም ስማንኳል ይሰታል፡...

ተርጓሚውም፡- ስንዚሉብሔር ከስኛ ጋር የሚል ነው» (ማቴ. 1፣23)

የኢየሱስ ልደት ታሪክ «የሚወለደው ቅዱሱ ለእግዚአብሔር ልጅ ይባላል» (ሉቃ. 1፣35)። ኢየሱስ ክርስቶስ በዚህ ዓለም ተወለደ እንጂ ከዚህ ዓለም አይደለም። ከላይ መጥቶ ታሪክ ውስጥ ገባ እንጂ የታሪክ ውጤት አይደለም። ኢየሱስ «ከእኛ ወገን የተገኘ» በማለት የሰው ልጅ የሚመካበት አንድ ጥሩ ሰው አልነበረም። እርሱ አምላክ የሆነ ሰው ሳይሆን፣ ከዚህ ዓለም ውጪ መጥቶ በሰው አካል የተገለጠ ሰው የሆነ አምላክ ነው። ከሰዎች እጅግ የላቀና ቅዱስ ቢሆንም በጣም ትሑት በሆነ በር ነበር ወደዚህ ዓለም የገባው። የጌታችን መምጣት ሲጠበቅ የነበረ የምሥራች ነው። የአምላክ በሰው አካል መገለጥ ነው።

ክርስቶስ በእኔ ውስጥ መወለዱ። «ልጄኜ ሆይ፣ ክርስቶስ በእናንተ እስኪሳል ድረስ ዳግመኛ ስለእናንተ ምጥ ይዞኛል» (ገላ. 4፣19)። ጌታችን ከታሪክ ውጪ መጥቶ በዚህ ዓለም እንደተወለደ ሁሉ በእኔም ሕይወት ውስጥ መወለድ አለበት። ታዲያ፣ ሕይወቴ ለእግዚአብሔር ልጅ «ቤተሐሌም» እንዲሆንለት ፈቃደኛ ነኝ? ከሥጋዊ መወለድ ልዩ በሆነ ሁኔታ ከላይ ካልተወለድሁ በቀር ወደ እግዚአብሔር መንግሥት መግባት አልችልም። «ዳግመኛ ልትወለዱ ያስፈልጋችኋል» (ዮሐ. 3፣7)። ይህ በእግዚአብሔር ሥልጣን የተመሠረተ እውነት እንጂ እንዲሁ ትእዛዝ ብቻ አይደለም። የአዲሱ ልደት ምልክቱ ደግሞ ክርስቶስ በሕይወቴ ተሰሎ እስኪታይ ድረስ ሙሉ በሙሉ እኔነቴን ለእግዚአብሔር ማሰገዛቴ ነው፤ የእርሱ ባሕርይ በእኔ ውስጥ መሥራቱ ነው።

በሥጋ የተገለጠ አምላክ። በእኔና በእናንተ ሕይወት ይህ ሁሉ እውነት ሊሆን የቻለው የሰው ልጅ በኢየሱስ ክርስቶስ አማካይነት በመዋጀቱ ነው።

መልካምነታችን የእርሱ መልካምነት ብቻ ነው

«ምንጩ ሁሉ ባንቸ ውስጥ ይገኛል» (መዝ 87፣7 ለ.መ.ተ)

ጌታችን መልካም ናቸው በምንላቸው የራሳችን ባሕርያት ላይ የጥገና ለውጥ አያደርግም። ከውስጥ ጀምሮ የእኛ የምንለውን ነገር ሁሉ ይለውጣል። እርሱ «አዲሱን ሰው ልበሱ...» ነው የሚለን (ኤፌ. 4፣24)። በሌላ አነጋገር ተፈጥሮአዊ ባሕርያችሁ በሙሉ የአዲሱ ሕይወታችሁ ባሕርይ በሆኑ ነገሮች ይሸፈን ማለት ነው። እግዚአብሔር በውስጣችን የሚያኖረው የእዳምን ሕይወት ሳይሆን የኢየሱስ ክርስቶስ ዘር ነው፤ ይህ ዘር በእኛ ውስጥ እንዲያድግ ያደርጋል። እግዚአብሔር ሕይወትህን የመቀደስ ሥራውን ሲጀምር በተፈጥሮአዊ መልካም ባሕርይህ ወይም ሥነ ምግባር የነበረህን ትምክህት እንዴት እንደሚያከስመውና እንደሚያጠወልገው ልብ ብለህ አስተውል። መልካም ነገርን ሁሉ የምታገኘው ከራስህ ሳይሆን ከኢየሱስ ትንሣኤ ሕይወት መሆኑን አስከታውቅ ድረስ ይህ ሃይት ይቀጥላል። በዚህ ልምምድ ውስጥ እያለፍህ ከሆነ እግዚአብሔርን አመስግን።

እግዚአብሔር በሕይወታችን እየሠራ እንደሆነ ምልክቱ በራሳችን መልካም ነገሮች የነበረን ትምክህት መክለም መጀመሩ ነው፤ እነዚህ ነገሮች የተፈጠርነው መልካም ነገርን ለማድረግ እንደሆነ የሚያመለክቱ እንጂ እግዚአብሔር ለእኛ የገባልን ተስፋ ውጤቶች አይደሉም። የራሳችን ወደ ሆኑ መልካም ነገሮች የማዘንበል አዝማሚያ አለን፤ እግዚአብሔር ግን በበለጠ ሁኔታ ከኢየሱስ ክርስቶስ ጋር ግንኙነት እንዲኖረን ይፈልጋል፤ ይህ ደግሞ በፍጹም በእኛ መልካምነት ልንመዝነው የማንችለው ነገር ነው። እግዚአብሔርን ለማገልገል የሚፈልጉ ሰዎች ከእግዚአብሔር ጸጋ ባልሆኑ ነገሮች ለመደገፍ መሞከራቸው በጣም የሚያሳዝን ነው። እነዚህ ሰዎች በተፈጥሮ ባገኙት ነገር መደገፍ ይፈልጋሉ። አለን የምንለው መልካም ነገር ሁሉ ኢየሱስ ከሚጠብቀው ነገር ጋር በፍጹም የሚወዳደር አይደለም፤ ስለሆነም እግዚአብሔር የባሕርያችን ውጤት ከሆነ መልካም ነገር ጋር ምንም ግንኙነት የለውም። የራሳችን የሆነ ፍቅር፣ የራሳችን የሆነ ትዕግሥት፣ የራሳችን የሆነ ንጽሕና በሙሉ የኢየሱስ ክርስቶስን መስፈርት ማሟላት አይችልም። የእኛ የሆነውን ነገር በሙሉ እግዚአብሔር በውስጣችን ሳኖረው አዲስ ሕይወት ስናስገዛ ግን የኢየሱስ ክርስቶስ ባሕርያት በኑሮአችን ይገለጻሉ።